

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Kukaččí mláďata

Vladimír Šlechta

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA
KUKAČČÍ MLÁĎATA

Copyright © 2016 by Vladimír Šlechta

Cover © 2016 by Tomáš Flak

Maps © 2016 by Ladislav Hrdina

Czech Edition © 2016 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-313-3 (pdf)

Vladimír Šlechta

Kukaččí
mláďata

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2016

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí *

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery *

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

* připravujeme

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Pohled shora

Město zůstávalo sevřené v kamenných hradbách a počet obyvatel se dlouho neměnil. Vždy, když obyvatelstvo zhoustlo nad určitou hranici, rozběhl se samočisticí proces, snižující počet thonnierických občanů. Jednou to byl odliv osadníků do Pohraničí, jindy hromadné popravy heretiků, příště zase pogromy na usedlé nelidské rasy – elfy, půlelfy, gobliny. Kromě toho byl počet obyvatel pravidelně redukován nikdy nekončící válkou s vévodstvím Barro. Přesto na severu, mimo hradby, vyrostla chudinská čtvrť zvaná Ohrady.

Ohrady jsou místem, kam se uchýlili ti, kdo v Thonnierice neuspěli a pro něž je život uvnitř hradeb příliš nákladný. Obyvatelé Ohrad jsou sužováni nemocemi, bídou a hladem. V Ohradách mají svou žeň verbíři shánějící vojáky pro války mezi Arkastií a vévodstvím Barro.

Frank Ormond: Thonnierika

01

Mládenec v kroužkové košili, který se dohadoval se dvěma vojáky, připadal Zirri povědomý. Skoro měla pocit, že ho důvěrně zná, zároveň si však byla jistá, že ho dnes vidí poprvé. Tak jak to tedy je? Zná ho, nebo nezná? Nevěděla. Byla to záhada. A kromě toho i příležitost. Škoda jí nevyužít.

Zeptala se svého malého svěřence: „Chtěl by ses podívat nahoru na hradby, Joachyme?“

Hošík, nastrojený do zmenšené kopie obleku pro dospělého muže, tedy do kazajky s ozdobným prořezáváním upnuté až ke krku a do úzkých šedých kalhot, vykulil oči: „To bych chtěl!“

V čepici, která mu byla příliš velká, vypadal jako prapodivná houba. Přemýšlivá houba. Zamyslel se a z hloubi své čtyřleté mysli vydoloval otázku: „To se smí?“

„Nesmí se to,“ připustila Zirri. „Poprosíme támhletoho pána, ano? Třeba bude tak hodný a dovolí nám to.“

Nacházeli se v jakési vedlejší uličce, domy tady vypadaly jako staří lidé: seschlé, shrbené, zmenšené věkem. V některých oknech se leskla mrňavá sklíčka, zapuštěná do dřevěných rámců, jiná okna byla zabeďněna okenicemi. V pásech zeminy, naváté na prastarém dláždění, vyrůstala zelená tráva. Zirri s hošíkem sem vlastně přišli omylem. Původně se chtěli podívat na hradební průchod zvaný Branka, ale před chvílí odbočili, aby se vyhnuli shluku nádeníků z Ohrad. Zirri se s nimi nechtěla míjet, určitě by na ni zase pokřikovali. Raději odbočila za roh. Věděla, že se k Brance dostane oklikou, a nemýlila se. Věž s rumpály, které obsluhovaly padací mříž Branky, viděla napravo. Rýsovala se proti modré obloze nad střechou jednoho z domků.

Vlastně už byli skoro u hradby, viděli ji přímo před

sebou. Takhle zblízka vypadala hradba opravdu hrozivě. Vystavěli ji z tmavých kamenů a během dvou století ještě víc zčernala. Podél vnitřní stěny stoupalo schodiště, po kterém se chodilo na hradební ochoz. Přístup ke schodišti byl však zahrazen zdí s malými vrátky. Vrátko teď byla otevřená a před nimi, už v hradební uličce, se dohadoval ten mládenec s vojáky.

Oba vojáci byli postarší, vypadali unaveně a odevzdaně. Na hlavách měli naražené pomačkané železné klobouky, oblékli si odřené soukenné kalhoty a obstarožní kožené kabáty s přinýtovanými železnými chrániči. Takovéhle kabáty, jak Zirri věděla, nosívali vojáci v pohraničních pevnostech. Poslouchali mládence, který jim tichým hlasem, avšak s důrazem na každém čtvrtém či pátém slově, cosi přikazoval. Už z toho, že mu neodsekli, bylo znát, že mládenec je jejich nadřízený.

Mládenec byl oblečený mnohem elegantněji. Měl na sobě matně lesklou kroužkovou košili, která mu spadala do půli stehén, doplněnou úzkými šedými kalhotami a dobře ušitými nazouvacími botami. Na širokém opasku mu viselo cosi špičatého – něco mezi dlouhou dýkou a krátkým mečem.

Zirri a malý Joachym popošli, s každým jejich krokem hradba ještě více mohutněla. Joachym se jí křečovitě držel za ruku, chápal, že to, co dělají, není úplně v pořádku. Avšak touha vystoupit nahoru na hradbu byla nesmírně silná i pro něj.

Když mládenec domluvil, jeden z vojáků přikývl: „Ano, rozumím.“ Nedodal však žádné zdvořilé oslovení, jako třeba *pane*, což o něčem vypovídalo. Mládenec se nad jeho nezdvořilostí nepozastavil. Otočil se k odchodu a zjistil, že tři kroky od něho stojí Zirri s malým Joachymem.

Teprve teď uviděla jeho tvář zepředu. Byla úzká s mandlovýma očima, úzkým nosem, tenkými rty a malou bradou.

Světlé, takřka popelavé vlasy měl ustrížené pod ušima, avšak ofina, rozdělená pěšinkou, mu po obou stranách spadala až k lícím. Na hlavu si nasadil malý baret se sojčím pírkem.

„Potřebujete něco, *slečno*?“ zeptal se. „Mohu vám nějak *pomoci*?“

Bylo znát, že má dobré vychování.

Zirri se zaculila. Věděla, že vypadá dobře. Dobře narostlá, dobře oblečená. Dnes si vzala své lepší oblečení, tedy šedomodře pruhovanou sukni, dlouhou až na zem, tmavomodrý kabátek do pasu a krajkovou zástěrku. Zástěrka s náprsenkou byla neoficiálním stavovským odznakem, sdělovala mládenci, že před ním stojí neprovdaná pracující dívka. A přesně tohle Zirri byla: *pracující dívka*. Ovšem žádná služka, prادلena či pomocnice v domácnosti. Z kvalitních materiálů jejího oblečení, z dobrého řemeslného zpracování i z jisté načančanosti se dalo poznat, že Zirri má dobré příjmy. Něco takového by si prادلena či služka rozhodně nemohla dovolit.

Zvedla ruku, natočila si na ukazovák pramínek neposlušných rudých vlasů, který jí vykukoval zpod čepečku. „Já jsem Zirri Oberfalzerová,“ představila se. „Tohle je můj synovec Joachim.“

Mládenec se zlehka uklonil: „Coelin Grabmüller.“

Grabmüller? Okamžitě věděla, koho má před sebou. O tomhle mládenci už slyšela, možná ho i párkrát zahlédla z dálky, rozhodně se s ním však ještě nikdy nesetkala tváří v tvář. Přesto jí připadal důvěrně známý.

„Jsme na procházce,“ vysvětlila mu mezi culením. „Můj malý synovec by se hrozně rád podíval nahoru na hradbu. Chtěl by si prohlédnout město shora. Je to však jen dětské přání. Pokud je to zakázané, nebudu vás přemlouvat.“

Mládenec se jí upřeně díval do očí. Nebyl nijak vysoký,

vlastně měl na výšku zhruba tolik jako ona. Pak s nehybnou a netečnou tváří řekl: „**Umožním** vám to. **Doprovodím** vás.“

„Děkuji,“ vydechla.

„Pojďte, **prosím**, za mnou.“

Otočil se. Vykročil k vrátkům ve zdi. Vojáci, kteří tam stále ještě očumovali, mu mimoděčně ustoupili z cesty. Zdálo se, že v přítomnosti Zirri ožívají. Jeden dokonce významně nadzdvihl obočí, neřekl však nic.

Prošli úzkými dveřmi, za kterými se nacházel stíněný dvorek s prkennou strážnicí. „Opatrně,“ natočil hlavu Coelin. „Schody jsou **vydrolené**.“

Měl pravdu. Schody na hradbu byly nejen vydrolené, ale také značně vysoké. Malý Joachym měl co dělat, aby si s nimi poradil. Coelin, když viděl jeho potíže, ho jednoduše popadl za ruce. Jak šli, vždy hošíka povysadil na další schod. Tím si získal Zirriiny sympatie. Choval se sice odměřeně, ale teď, když se bez váhání postaral o chlapce, ho začínala mít ráda.

Vystoupili na hradební ochoz, do tváří se jim opřel větřík. Ochoz byl široký zhruba pět kroků, z vnitřní strany opatřený zídkou, z vnější strany předprsni a zubatým cimbuřím. Coelin povysadil chlapce na nízkou lavičku opřenou o zídku a obrátil ho čelem k městu. Pravicí opsal široký půlkruh: „Thonnierika.“

Zirri věděla, že to bude úžasný pohled – a také byl. Odsud měli město jako na dlani. Strmé střechy s krytinou ze štípané břidlice byly přerušované liniemi ulic, k modravé obloze se tyčily nejen komíny, ale i desítky věží a věžiček. Napravo, asi tak půl druhé míle od nich, se rýsovala Stará pevnost se strohými kamennými baštami. O něco blíže, v čele Trhového náměstí, se vypínala zvonice chrámu Zářícího.

„Kde je náš dům?“ vypískl hošík.

„Nemám ponětí,“ vydechla Zirri.

„Kde *bydlíte*?“ zeptal se Coelin. Zirri zaváhala. Nevěděla, zda mu má odpovědět, tohle vypadalo jako dotěrnost. Malý Joachym však vypískl: „V Cechách!“

„Bydlíme ve čtvrti Cechy, ale skoro u Fontán,“ doplnila Zirri. Nemělo smysl tajit, že mají dům na dobré adrese.

Coelin ukázal prstem: „Fontány jsou *támhle*. Támhleta *proláklina* je Malý rynek ve čtvrti Cechy.“

Zirri se v té změti pokoušela rozeznat známá místa. Příliš se jí to nedařilo.

„Říkala jste, že se jmenujete *Zirri*, slečno?“ zeptal se Coelin. „To ale není jméno. Něco to *znamená*.“

„Jmenuji se Ziliana,“ vysvětlila mu. „Zirri je přezdívka. Je to zjednodušení slova *zirriah*, což v elfštině znamená *záře*.“

„Chápu,“ přikývl. „To kvůli vašim *rudým* vlasům?“

„Ano,“ zajíkla se. Ve skutečnosti si přezdívku vymyslela ona sama. Zároveň ji překvapilo, že se Coelin nepozastavil nad elfským slovem. *Vlastně*, napadlo ji, *Coelin vypadá tak trochu elfsky. Pohledný, ale nikoliv zženštilý. Nebylo by divné, kdyby měl určitý podíl elfské krve. O jeho matce se toho napovídala spousta.*

„Připadáte mi *povědomá*, slečno Zirri,“ řekl Coelin. „Jako bych vás *znal*.“

„Nedělal jste kurz nižšího účetnictví?“ vyhrkla, aniž by si otázku promyslela. „Třeba jsme se potkali tam. Nemyslím ve stejném kurzu, tam jsem znala všechny jménem. Ale mohli jsme se míjet v budově...“

Vzápětí ji napadlo, že Coelin Grabmüller určitě do žádáných kurzů účetnictví nechodil. Něco takového nemá zapotřebí.

Znovu se jí upřeně zadíval do očí. Tvář měl naprosto nehybnou.

„Žádný takový kurs jsem *neabsolvoval*.“

Cítala, jak se jí do tváří hrne krev. Uvědomovala si, že zmatkuje. Nedokázala s tím však nic dělat.

„Myslíte si snad, že dívkám nepřísluší vzdělání?“ ohradila se. „Nebyla jsem jediná dívka v kurzu... tedy v našem běhu jsem byla jediná, ale předchozí kurz absolvovaly rovnou dvě dívky... Počty a matematika mě vždycky bavily, tak proč toho nevyužít?“

„Kde jste se *seznámila* s matematikou?“ zeptal se Coelin.

„Moji starší sourozenci měli domácího učitele,“ vysvětlila mu. „Za malý poplatek přibral i mne. V šesti letech jsem uměla číst, psát i počítat. Pak jsem se vzdělávala sama – prostřednictvím tatínkových knih. Kurz nižšího účetnictví byl způsob, jak se o matematice dozvědět něco víc. Prosadila jsem si to, když mi bylo čtrnáct... Chápu, že se vám zdá divné, když se dívka zajímá o matematiku...“

Zajíkla se. Tváře jí hořely. Věděla, že je rudá jako višň.

„Já vás přece nijak *neodsuzuji*, slečno Zirri,“ řekl Coelin netečně. „Vím, že se i mezi ženami a dívkami *mohou* vyskytnout neobyčejné osobnosti.“

„Mohou se vyskytnout?“ vyhrkla.

„Moje maminka je také *taková*,“ řekl Coelin. „Výjimečná. Vzdělaná a *čínorodá* žena. Já vím, že takových žen a dívek *není* mnoho, ale pokud se nějaká vyskytne, já *nejsem* ten, kdo by jí upíral *nárok* na vzdělání a rozvoj.“

Zirri se zvolna uklidňovala.

„Takže vy *pracujete* jako účetní?“ zeptal se Coelin zdvořile, ale bez zájmu.

„Ne, to ne,“ řekla rychle. „Jen občas pomáhám tatínkovi. On se zabývá čísly, víte? Ale pracuji, to máte pravdu. Docházím do dílny mistra Branvicka. Vypomáhám tam s různými strojkami.“

Teprve teď projevil zájem: „Cože?“

„Z Raiggia sem bylo v minulosti dovezeno množství

mechanických časoměřičů, které potřebují údržbu a čištění. Kromě toho se zabývám zámky. Také nejrůznějšími hracími strojky. Jsem na tyhle záležitosti šikovná. Baví mě to.“

„Maminka si u mistra *Branvicka* nechala opravit svou pohyblivou *tanečnici!*“ vyhrkl Coelin.

„Tanečnici, která krouží kolem dokola, uklání se a ze skříňky zní cinkání pam-pa-dam-pa-dadam?“ zanotovala Zirri.

„Přesně *tuhle!*“

„Tak tu jsem měla v práci já,“ pochlubila se. „Pan Branvick řekl, že na tyhle titěrné součástky mám lepší oči.“

„Cože? Tanečnici jste *opravila* vy? Tak to vám *velice* děkuji, slečno Zirri. Maminka ji má *nesmírně* ráda. I mne ten strojek *fascinoval*, když jsem byl dítě...“

„Rádo se stalo,“ přikývla.

Chvíli mlčeli, dívali se dolů. Thonnierika vypadala jako obří mísa, obkroužená černou hradbou. Uvnitř mísy kypělo město, venku nebylo nic než matná zeleň. Pouze nalevo zahlédla Zirri střechy doků a přístavních skladišť, z větší části zakryté hradbou. Jiskřila tam hladina Lodusu s vybíhajícími přístavními moly. Pontonový most na druhý břeh vypadal jako dlouhá úzká nudle.

„Chtěla bych se podívat ještě na druhou stranu,“ řekla Zirri.

„Tam jsou přece *Ohrady*,“ namítl Coelin.

„Já vím. Stejně bych je chtěla vidět.“

„Podívejte se. Já tady *počkám* s chlapcem. Není nutné, aby to *viděl* i on.“

„Děkuji,“ špitla.

Otočila se, přešla pět kroků k předprsni. Vyhlédla mezerou mezi zuby cimbuří. Čekala chaos, špínu, bídu a ubohost, tohle však překonalo její očekávání.

Shora vypadaly Ohrady jako kočka, přes kterou přeje-
lo několik těžkých povozů a vnitřek těla vyhrězl do všech
stran. Převažovaly tam chatrče, boudy, zemljanky i pra-
staré sroubky, povyspravované stanovými plachtami.
Ze střešních otvorů stoupaly proužky kouře, opravdový
komín tam byl k vidění jen výjimečně. Nevydlážděné ulice
vytvářely neuvěřitelnou spleť. Ačkoliv už delší dobu nepr-
šelo, zůstávaly na nich louže i dlouhé rigoly, naplněné sto-
jatou vodou.

Chaos protínaly zbytky valů s ohnilými palisádami.
Právě palisády daly čtvrti jméno: Ohrady. Podle impe-
riálních architektů muselo být každé sídlo opevněné a tato
zásada se dodržovala i poté, co Arkastie získala samostat-
nost. Přetrvávalo nebezpečí, že vojáci z Barro či orkové
Temného mága dojdou až sem. Jak se Ohrady rozrůstaly,
rozšiřovaly se i linie palisád, přičemž ty staré se ponecha-
ly na místě. Jejich letité dřevo, prožrané larvami brouků,
skvrnitě hnilobou a očouzené požáry, se nehodilo na stav-
bu ani těch nejbídnějších chýší.

Odspoda sem zaváněly výpary z vařené zeleniny, hnoje,
výkalů. A také pach spáleniny. Možná to byl kouř z ohnišť,
možná v Ohradách nedávno hořelo. Požáry v chudinské
čtvrti byly proslulé. Říkalo se, že hradební průchod zvaný
Branky chrání Thonnieriku nejen před pobudy z Ohrad,
ale i před ničivým ohněm, který se tam co chvíli vymkl
kontrolé.

Jak se Zirri dívala, přece jen v tom zmatku nacháze-
la jakýsi řád. Chatrče nebyly rozházeny úplně chaoticky.
Naopak. Sdružovaly se do uzavřených prstenců, uvnitř
kterých se zelenaly zahrádky. Na zahrádkách a dvorcích
pobíhaly slepice a pomekávaly kozy. Bylo jasné, že každý
takový shluk doupat vymezuje území spřátelené skupiny.

Viděla dost. Otočila se, přešla pět kroků k protější zíd-
ce. Zadívala se do městských ulic, ve kterých převládala

řád a pořádek. Malý Joachym stál na lavičce, Coelin ho přidržoval. Tichým hlasem mu cosi vysvětloval, na každé páté či šesté slovo položil důraz. To byl prostě způsob jeho řeči.

„Je od vás moc hezké, že se Joachymovi věnujete,“ řekla Zirri, když se postavila vedle nich.

Coelin, aniž se ohlédl, se zeptal: „*Vynadívala* jste se?“

„Dlužím vám vysvětlení, pane Coeline,“ řekla. „Chtěla jsem se podívat především na Ohrady. Jedna spřátelená rodina tam byla násilně vystěhována, ve spleťtém soudním sporu přišli o majetek. Chtěla jsem vidět, kam je přemístili.“

„Proč odešli do *Ohrad*?“ zeptal se Coelin.

„A kam by měli odejít?“ namítla. „Přišli přeci o dům!“

„Proč raději *nevycestovali* do vévodství Barro? Tam poskytují *vystěhovalcům* podporu. Obyvatelé Thonnieriky *odcházejí* do vévodství už více než jedno století.“

„Kdyby odešli do vévodství,“ vysvětlila mu, „už by nemohli vést soudní spor. Odvolali se a doufají, že dostanou majetek nazpět.“

Teprve teď se na ni Coelin podíval: „Jestli se nechali *vystěhovat* do Ohrad, jestli byli tak *hloupí* a neodešli do *bezpečí*, tak ať je ochraňuje sám Zářící. Pokud jsou *ještě* naživu.“

„Ohrady vypadají děsivě,“ připustila Zirri, „ale nemůže to tam být zase tak strašné. Lidé, kteří tam žijí, jsou přeci stejní jako my. Nejsou to žádní zločinci nebo vrazi.“

„Také se *někdy* podívám dolů do Ohrad,“ řekl Coelin zvolna. „Ale jen odsud. Z hradeb. Občas tam vidím *ošklivé* věci. Obyvatelé Ohrad se chovají krutě i k *sobě* navzájem. A což teprve k *cizím*... Nechci o tom *mluvit* před dítětem.“

„Onehdy jsem se ocitla poblíž Branky,“ svěřila se mu Zirri. „Já a ještě jeden pomocník mistra Branvicka jsme se tam vydali opravit zámek, který nešel vymontovat ze

dveří. Potkali jsme pomocné dělníky ve špinavých halách, nejspíš se vraceli domů do Ohrad. Uhnuli jsme jim z cesty, ale oni na mě začali pokřikovat. Dělali posunky... úplně veřejně... štitila jsem se jich a také jsem z nich měla strach... teď jsem viděla, kde žijí. Možná, kdyby se jim dostalo dobrého vychování, kdyby mohli žít v důstojném prostředí, nebyli by tak hrubí.“

„Všimla jste si, co je *dál* na severu, slečno Zirri?“ zeptal se Coelin. „Za *Ohradami*?“

„Jenom nějaké... roští?“

„Přesně tak. *Roští*,“ přikývl Coelin. „Dříve tam *bývaly* farmy. Louky, pole, pastviny. Už tam nejsou. Vše muselo být *přesunuto* dál na sever, protože lidé z Ohrad *neustále* kradli zemědělské plodiny i hospodářská zvířata. Teď jsou *nejbližší* farmy čtvrt dne cesty odsud. To je dostačující vzdálenost, protože obyvatelé Ohrad jsou *příliš* pohodlní na to, aby došli až tam... Horní mlýn, který vidíte *támhle*, se změnil v malou pevnost. Noc co noc tam drží hlídku *silný* oddíl. Mlýnský náhon je *naštěstí* dost široký a hluboký, obyvatelé Ohrad se ho pokusí *překonat* jen občas. Neumějí plavat a *nejspíš* mají strach, že se utopí. I tak se však *někdy* stane, že tlupa z Ohrad *pronikne* až do skladišť v přístavu a začne tam rabovat.“

Tentokrát mlčela ona. Coelina to zjevně znervóznilo.

„Je mi jasné, že se mnou *nesouhlasíte*, slečno Zirri,“ řekl. „Taková je však pravda. Z Ohrad se stal *hnisající* vřed Thonnieriky.“

„Dříve to tak nebyvalo,“ namítla. „Dříve byly Ohrady normální městskou čtvrtí, jen chudou a zanedbanou. Občas tam prý zašla i městská garda, aby tam udržovala pořádek.“

„Tak to prý *bývalo*,“ přikývl Coelin. „Ty doby jsou však *dávno* pryč. Ohrady byly ponechány samy sobě *napospas*.“

Pak se zeptal: „Ta rodina z Cechů, která byla *vystěhována* do Ohrad. Jak se jmenovali.“

„Denzigovi.“

„To jméno mi nic *neříká*. Máte o nich nějaké *zprávy*?“

„Ne. Naposledy jsem o nich slyšela, když byli vystěhováni. Vlastně... jako by se nad nimi zavřela voda.“

„Tak *vidíte*...“

Nechtěla se s ním hádat. Udělal jí laskavost, choval se pěkně k malému Joachymovi. Bylo na čase ukončit spory.

Pousmála se. Tentokrát žádné koketní culení, ale přátelský úsměv. „Dostali jsme se k vážným tématům, pane Coeline,“ řekla. „Věřte, že tohle jsem nezamýšlela.“

Přikývl. „Thonnieriku *sužují* nevyřešené problémy. Není nic špatného na tom, když se *zajímáte* o současnou situaci, slečno. Osud města vám *leží* na srdci, a to je správné.“

„Jsem vám nesmírně vděčná, že jste nám umožnil vyjít až sem, pane Coeline. Pohled shora je opravdu úžasný. Teď už musíme jít.“

„Pomůžu chlapci, aby se *neskutálel* ze schodů,“ řekl Coelin.

02

Malý Joachym cestou brebentil a nebyl k zastavení, Zirri mu odpovídala jen na půl úst. V duchu si zopakovala všechno, co věděla o Coelinovi Grabmüllerovi. Moc toho nebylo. Zato jeho matka, *krásná* Simonetta, byla v Thonnierice proslulá.

Především tady už dvacet let kolovala historka o mladičkových milencích. *Krásná* Simonetta, tehdy sotva šestnáctiletá, a jakýsi mladiček k sobě vzpláli horoucí láskou. Okolí jim však nepřálo. Ti dva se rozhodli, že když nemohou být svoji, spáchají společnou sebevraždu. Po vzájemné dohodě požili jed. Mladík zemřel, avšak *krásná* Simonetta přežila

v plném zdraví. Říkalo se, že to byla intrika Simonettiných rodičů. Zbavili se milence a Simonetta dostala jen slabý uspávací prostředek.

Následně byla Simonetta narychlo provdána. Jejím manželem se stal soudce Joel Grabmüller, starší pán, v současné době již deset let mrtvý. Ani ten však krásné Simonettě nedokázal zabránit v milostných avantýrách, o kterých by se daly napsat celé romány. Mluvílo se například o tom, že Coelin se narodil v době, kdy soudce Grabmüller dlouhodobě pobýval v Raiggiu. Před něčím – nebo před někým – se tam prý skrýval. Oficiálně se sice říkalo, že devět měsíců před Coelinovým narozením svoji mladou manželku tajně navštívil, ale nikdo tomu nevěřil.

„Už jsme doma,“ zatahal ji Joachym za ruku. Vytrhla se z myšlenek. Ano, už byli skoro tam.

Příbytek rodiny Oberfalzerových se nacházel ve čtvrti Cechy, ale velice blízko Fontán. Byl to pěkný rohový dům, robustní, s veselými stříškami nad okny a s okapy svedenými do chrličů vytvarovaných do podoby rozpustilých skřítkovských tváří. Zirri pamatovala doby, kdy byl dům plný smíchu a křiku, to když byla malá, starší sourozenci s nimi žili pod jednou střechou a tatínek ještě netrávil veškerý čas v úřadě. Poslední dobou tam však bylo poloprázdno. Sestra se vdala a odstěhovala se k manželově rodině. Bratr dokončil studia a stal se mladším asistentem na fakultě filozofie. Přidělili mu kabinet v budově Vysokého učení, často tam i přespával. A tatínek jako by se usídlil v královské kanceláři. Obvykle odcházel za svítání a vracel se až pozdě v noci.

S Joachymem zabušili na vstupní dveře, otevřely se až po chvíli. Stará Jeana, jejich letitá hospodyně, věděla, že přicházejí, ale chtěla Joachymovi dopřát radost z bušení.

Vešli dovnitř.

„Jsme doma, maminko,“ houkla Zirri na schodiště.

„Nechám ti tu Joachyma! Jen si vezmu jinou zástěru a půjdu k panu Branvickovi! Zase pro mě něco má!“

„Ještě se musíte najíst, slečinko Ziliano,“ napomenula ji Jeana. „Zapomínáte obědvat i večeřet a jste pak hubená jako koza.“

Vzala Zirri za loket a postrčila ji ke stolu v hale, kde bylo připravené nějaké jídlo.

Velká hala, za dne dobře osvětlená okny z kruhových sklíček zalitých do olova, byla srdcem domu. Věvodil jí krb, před kterým stál stůl, několik židlí, stojan s naštipanými poleny a držák na pohrabáče. O stěny se opíralo pár kredencí s vystaveným porcelánem a keramickými soškami. V dětství se tady Zirri cítila obklopená pohodlím, láskou a bezpečím. V poslední době však znejistěla. Nabyla dojmu, že se v hale kdysi dávno, ještě před jejím narozením, odehrálo cosi děsivého. Občas ji pronásledovaly sny o zdivočelém davu, který tady zavraždil mladou ženu a její dcerku. Vyptávala se Jeany, ta však nic nevěděla. Když začala vyzvídat na matce, ta se zaškaredila a řekla: „O tomhle nebudeme mluvit.“

Takže to asi nebyly jenom sny.

Jednou, když matka s Jeanou odešly na nákupy a Zirri zůstala sama, pečlivě prohledala podlahu podél příčky oddělující halu od kuchyně. Hledala starou zaschlou krev. Po dlouhém zkoumání nabyla dojmu, že tam opravdu zůstalo pár podezřelých skvrnek.

Podívala se na časoměrný strojek, stojící na krbové římsě. Moc času už jí nezbyvalo. Musí si obléci velkou pracovní zástěru a nasadit pořádný čepec, aby se její rezavé lokny nepletly mezi titěrné součásti mechanických strojků. Když se postavila před zrcadlo a pohlédla do něj, vyjekla leknutím. Ze zrcadla se na ni díval Coelin Grabmüller.

Samozřejmě že to nebyl Coelin, ale ona sama.

Pochopila, proč jí Coelin připadal důvěrně známý. Ta

podoba byla nepopíratelná. Jako by byli sourozenci. Bratr a sestra.

Nevěděla co s tím. Těch záhad v jejím životě začínalo být přespříliš.

03

V několika příštích dnech si ujasňovala, o čem se to s Coelinem vlastně bavili. Uvědomila si, že s Coelinovými názory bytostně nesouhlasí. Obyvatelé Ohrad nejsou zvířata. Jsou to lidské bytosti.

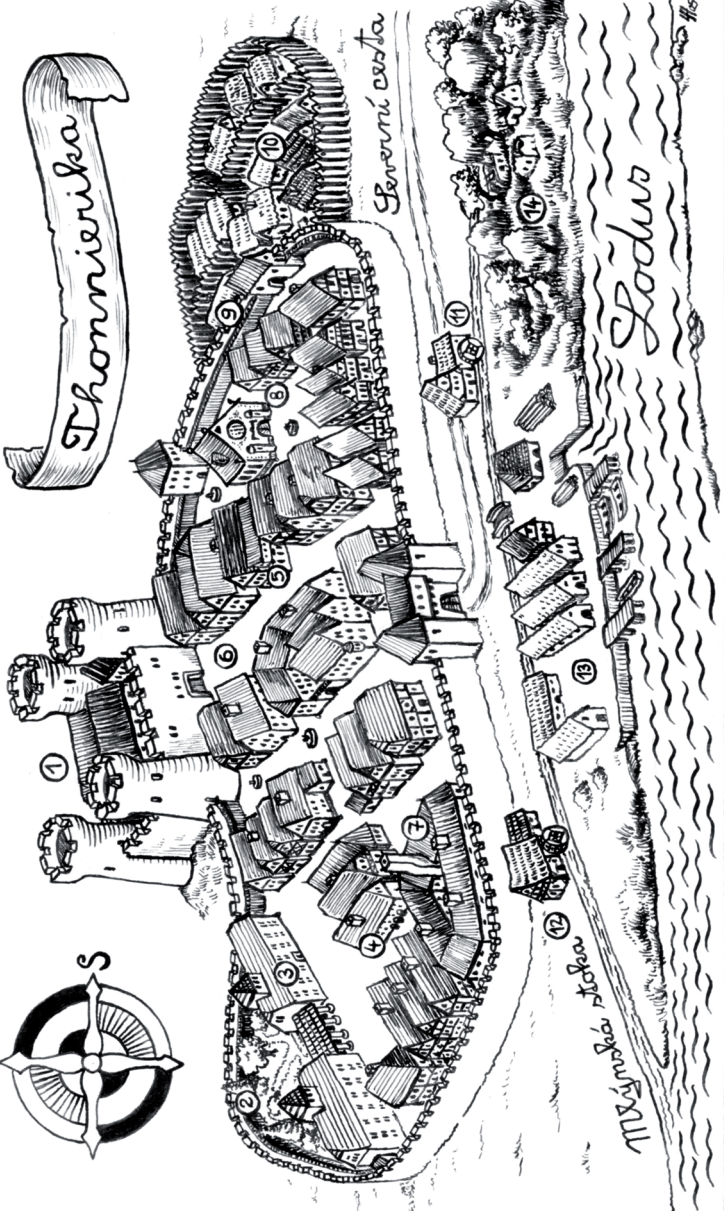
Jsou to lidé, kteří potřebují pomoc.

A kdo jim pomůže, když ne ona sama?

Došla k rozhodnutí. S vervou i s obezřetností, které jí byly vlastní, začala hledat spojence. Coelin Grabmüller nakonec uvidí, že všichni nejsou tak zatvrzelí jako on!

Thonneriska

Severní cesta

mluvníkové a kámen

Loduv

1 Stará permost - sídlo krále

2 Akademický park

3 Vysoké učení

4 Čtvrť Čechy

5 Čtvrť Fontány

6 Královský průchod

7 Bivovar

8 Jihové náměstí

9 Branka

10 Čtvrť Ochrady

11 Horní mlýn

12 Dolní mlýn

13 Dohy

14 Staré dohy - lužní les

Kapitola první

Plány a přípravy

Na jihozápadě města stojí budovy Vysokého učení, které Thonnieriku tolik proslavilo. Vysoké učení má dobré jméno i dnes, do Thonnieriky přijíždí množství adeptů z Raiggia i z jiných velkých měst Impéria. Studují lékařství, přírodní vědy i filozofii. Od třicátých let hraničního letopočtu, kdy v Thonnierice proběhla náboženská revoluce, je součástí Vysokého učení i fakulta teologie.

Frank Ormond: Thonnierika

01

„Je tady návrh,“ řekla Zirri. „Využijeme zítřejší ceremonie a veřejně vystoupíme. Vyjádříme protest proti tomu, jak se zachází s obyvateli Ohrad.“

Rozhlédla se po okolostojících a s uspokojením

zaznamenala, že jí všichni visí na rtech. Pousmála se. Znovu se musela v duchu pochválit, jakým způsobem se jí podařilo zorganizovat spiklenecké schůzky. Uprostřed Akademického parku, všem na očích!

Za žlutnoucími keři, ze kterých už začalo opadávat listí, se zdvíhaly dvě oddělené budovy Vysokého učení, spojené zastřešenou promenádou. Na pískem vysypaných cestách korzovali lidé: studenti i obyvatelé Cechů a Fontán. Shlukovali se a debatovali, jen málokdo měl vůli pracovat, studovat či obchodovat. Schylovalo se k události, která se může stát historickým mezníkem. Čekala se návštěva císařského vyslance.

Na trávnících pobíhaly děti, což nebylo neobvyklé. Akademický park byl v Thonnierice jediným místem, kde se mohly vyřádit. Zirri, ač se věnovala spoluspiklencům, jedním okem sledovala malého Joachyma. Co chvíli, když běhal příliš rychle nebo když začínal být příliš hlučný, ho okřikla.

Spiklenců se tady dnes sešlo osm, pět chlapců a tři dívky. Dívky – a to včetně Zirri – měly dlouhé sukně, kabátky do pasu a zástěry s náprsenkami. Všem třem se zpod čepečků draly bohaté kadeře. Čepečky byly letos v módě – čím menší, tím lepší. V celém Akademickém parku však žádná jiná dívka neměla tak oslnivě rudé vlasy jako Zirri. Hořely jako oheň.

Pak se sem dostavili tři studenti Vysokého učení s nečistou pletí a odhodlaným leskem v očích, známí pod přezdívkami Keram, Petzi a Gompo. Byli oblečení do tmavých kazajek upnutých až ke krku a úzkých kalhot, na hlavy si narazili módní čepicoklobouky. Trojici doplňoval *mladší bratr* Heron, student posledního ročníku teologické fakulty.

Mladší bratr Heron byl starší než ostatní, nejspíš mu už minula dvacítka. Dostavil se sem v tmavém církevním

rouchu, ačkoliv ho ještě neměl předepsané. Bylo to od něj chytré, přítomnost nastávajícího kněze byla zárukou, že se v hloučku mladých lidí neprobírají žádné nepřístojnosti. Tvář neměl příliš hezkou, byl však ramenatý a vypadal mužně. Husté tmavé vlasy si nechal ustrihnout pod ušima, ještě mu je nevyholili na znamení vyššího svěcení. Zirri si už několikrát položila otázku, proč se vlastně bratr Heron vzdal budoucího rodinného života a zasvětil život službě Zářícímu. Měl nějaké vnuknutí? Zářící ho oslovil? Ukázal mu cestu?

Poslední spiklenec, osmý v pořadí, se Zirri nelíbil, vlastně ho dneska viděla poprvé. Přivedli ho Petzi a Keram a zaručili se za něj. Zirri ho nemohla poslat pryč, tím by ho naštvála a on by šel nejspíš žalovat. Takže ho tady musela strpět.

Tenhle nováček určitě nebyl student. Byl to mládenec zhruba jejího věku, tedy nějakých šestnáct nebo sedmnáct let. Oblékl si dlouhou pomačkanou halenu, která mu splývala téměř ke kolenům. Zpod haleny vykukovaly nohavice vytahanych kalhot a důkladná bagančata. Vypadal jako dělník z doků. Na hlavu si narazil čepici se štítkem, jako by vůbec nezaznamenal, že takovéhle čepice jsou dávno z módy. Širokou tvář měl porostlou osamělými černými chloupky příliš měkkými na to, aby se jim dalo říkat vousy. Keram a Petzi ho představili nějak jako Wenzla. To vypadalo jako skutečné jméno. Nehodilo se k jejich přezdívám.

Zirri měla pocit, že Wenzla zná od vidění, nejspíš ho potkávala v Cechách. Takových jako on tam bylo plno, zírali na ni a někdy i pokřikovali. Nechtěla si pamatovat ani jejich tváře, ani jména.

Jak probíhala schůzka, věnovala Wenzlovi několik nevlídných pohledů, on se však neustále usmíval. Skoro to vypadalo, že se usmívá *drze a naschvál*.

„Je to narychlo,“ řekla spoluspiklencům. „Nevím, jestli máme dost času na přípravu...“

„Lepší příležitost už mít nebudeme,“ řekl obtloustlý student práv přezdívaný Gompo. „Už jsme to probírali tolikrát, tak do toho teď šlápneme, no ne?“

„Ohradáci potřebují naši pomoc,“ přidal se Petzi, pořízek s dvojicí rudých vřídků poblíž bambulovitého nosu. „A kdo jinej jim pomůže, když ne my?“

„Já s Petzim přes noc vyrobíme transparenty, ráno je rozdáme spolužákům,“ řekl hubený student filozofie přezdívaný Keram. „A co ty, Gompo? Mluvil jsi s lidma od vás?“

Obtloustlý Gompo pokrčil rameny: „Mluvil. Pár jsem jich přesvědčil, ale neměl jsem takovej úspěch jako vy na fakultě filozofie. To víte, budoucí právníci,“ dodal omluvně.

„Já a Petzi máme seznam spolehlivejch kluků, kteří mají podobný názory jako my,“ pochlubil se Keram. „Je jich přes třicet!“

Zirri zvedla ukazovák: „Pozor! Toto je spiknutí! Nesmíme své záměry odhalit dřív, než nastane pravá chvíle!“

„Jasně,“ přikývl Petzi. „Profesoři by nám to mohli zatrhnout. Uděláme transparenty svinovací a roztáhneme je až na náměstí.“

„Výborně,“ pochválila ho Zirri.

Petzi zrudl. Všiml si, že si mladá spiklenkyně, dívka v dlouhé pruhované sukni, světlé halence a zástěrcce s náprsenkou, zkoumavě prohlíží jeho dva vřídky. Udělal pohyb, jako by si je chtěl zakrýt, ale nedokončil ho.

„Až budete psát transparenty,“ řekla Zirri, „mějte na paměti, co je naším cílem. Chceme upozornit, že obyvatelé Ohrad jsou naši spoluobčané. Jsou chudí, no a co? Byli to především oni, kdo krvácel ve válkách s vévodstvím. Byli to členové jejich rodin, kdo umíral na polích pod Selkidou.“

Student přezdívaný Keram vytáhl z kapsy papír a písátko a udělal si pár poznámek.

„S těma transparentama vám pomůžu,“ řekl Gompo. „Ale na právech toho víc nesvedu.“

„Hele, Gompo,“ zeptal se budoucího právníka Petzi, „už se ví, proč sem císařskej vyslanec vůbec přijede?“

„Je to oficiální návštěva,“ potrásl hlavou Gompo, až se mu posunul čepicoklobouk. „Jenže asi nebude úplně oficiální. Na právnický fakultě kolujou různé dohady. Vyslanec možná bude trvat na tom, abysme dodrželi starý smlouvy a dohody.“

„Jaký smlouvy?“

„Ty, který se uzavřely před deseti roky,“ vysvětlil Gompo. „Před válkou v Gordonově zemi.“

„To by chtěli, aby se naším králem stal ten šestnáctiletý kluk z vévodství?“

„Chtít můžou,“ rozohnil se Gompo, „ale bude jim to prdlajs platný. Když se ty smlouvy uzavíraly, byla jiná situace. Stejně se tenkrát nepředpokládalo, že se ten kluk dožije dospělosti...“

„Císařský vyslanec se prý loni oženil s regentkou Sylvii Viktorinou,“ řekla jedna z dívenek přezdívaná Mimi. „Konečně.“

„Po tolika letech?“ ozvala se ta druhá, zvaná Bibi. „Že jim to stálo za to...“

Gompo předvedl své právnické znalosti: „Tohle je samozřejmě střet zájmů. Císařskej vyslanec byl jedním ze signatářů, a teď se, ehm, spříznil s dalším signatářem, s paní Sylvii Viktorinou. Na právech jde jeden hlas, že pokud vyslanec vznesе požadavky, tak je šmahem odmítneme. Teda ne my na právech, ale zástupci města. Odmítnou to. Sňatkem vyslance s paní Sylvii Viktorinou jsou starý smlouvy zneplatněny.“

Nadechl se, jako by chtěl ještě něco říct, do pauzy však vpadl *mladší bratr* Heron: „Král se vrátí.“

Mladší bratr Heron na schůzkách obvykle jen tak

postával s rukama zastrčenýma do protilehlých rukávů svého roucha, když však něco řekl, mělo to váhu. A teď řekl tohle: *král se vrátí*.

Petzi namítl: „Bylo by pěkný, kdyby se král vrátil, ale není už deset let pryč? Proč by se měl vracet zrovna teď?“

„Král je zklamaný,“ řekl mladší bratr Heron zvolna. „Před deseti lety byl spiklenci uvězněn. Podařilo se mu sice uniknout, ale zahořkl. Kdo by také nezahořkl, že? Jeho nepřátelé však ztratili sílu a teď, po smrti předsedy Stuarta Grimma, i skutečnou moc. Král se vrátí, ale až bude vědět, že si jeho návrat toužebně přeje celá Thonnierika. A on se vrátí. Pak budou všechny potíže vyřešeny.“

„No,“ připustil Gompo, „kdyby se vrátil král, bylo by to z právního hlediska čistý. Toho kluka z Barro bysme mohli poslat do, hm, zpátky do Barro.“

„Dokud v Arkastii ještě vládl král,“ vrátila se Zirri k původnímu tématu, „byly Ohrady normální městskou čtvrtí. Chudou, možná trochu zanedbanou, ale víceméně bezpečnou. Vyjádřením podpory obyvatelům Ohrad neuděláme nic špatného.“

V tu chvíli vstoupil do debaty nováček, či spíše vetřelec Wenzl. „N-nebylo by l-lepší, kdyby lidi z O-ohrad p-přišli na n-náměstí o-osobně?“ nadhodil.

On zadržává! uvědomila si Zirri. *Zadržává! Tohle nám ještě chybělo...*

Přísně se na něj zadívala. „Lidé z Ohrad nebudou k ceremonii připuštěni,“ řekla. „To přece víte. Vůbec nebudou vpuštěni do města. I proti tomu budeme protestovat. Nelíbí se nám, že se s lidmi z Ohrad zachází jako s divokými zvířaty.“

Mládenec se nepřestával usmívat: „D-dokázal bych zařídit, aby se d-dostali až na n-náměstí. Oni by k tomu pak m-mohli říct svoje.“

„To je nesmysl!“ vybuchla Zirri. „Branka je už několik

dní zavřená! Hlavní bránou je do města nepustí! Mezi hradbou a mlýnským náhonem byl dokonce vybudován zátaras! Hlídadí tam vojáci!“

„D-dokázal bych je sem d-dostat j-jinudy než h-hlavní b-bránou.“

„Wenzl by to dokázal,“ vmísil se do hovoru dvouvrídkový Petzi. „Já věřím, že jo. Našel by lidem z Ohrad cestu.“

„Kdybysme jim zajistili účast na náměstí, tak bysme od transparentů a protestů postoupili o další krok,“ řekl Keram. „O pořádně velkéj krok.“

Zirri pochopila, že se jí situace vymyká z rukou. Zároveň pociťovala sílíci vzrušení. Kdyby se na Trhové náměstí dostala část obyvatel Ohrad, bylo by to mnohem účinnější než nějaké skandování hesel a mávání popsanými papíry.

Zadávala se na studenta teologie: „Co na to říkáte, bratře Herone?“

Nastávající kněz rozvážně řekl: „I obyvatelé Ohrad jsou dětmi Zářícího. I oni si zaslouží úctu. Je jejich právem, aby se alespoň malá část z nich zúčastnila vítání císařova vyslance... Myslím si však, že náš přítel Wenzl má přehnané představy o svých možnostech. Do města nebude v příštích dnech vpuštěn nikdo z Ohrad.“

Nováček se nepřestával usmívat: „D-dostanou se sem, proč by se n-nedostali.“

„Když Wenzl říká, že je sem propašuje, tak se mu to taky povede,“ zastal se ho Petzi. „Dokáže obstarat úplně všechno.“

„To d-dokážu,“ přikývl vetřelec.

„Tohle přece nemyslíte vážně!“ vyhrkl student právnické fakulty Gompo. „Transparenty jsou jedna věc, ale přitáhnout do města Ohradáky? Tím bysme porušili nařízení Rady! To by nás pak mohli pěkně skřípnout!“

„Aha,“ zarazil se Keram. „Tohle mě nenapadlo...“

Od promenády sem dolehly údery zvonu. Jeden po

druhém zazněly tři. „Budu muset jít,“ škulba sebou jedna z dívek. „Už takhle jsem se zdržela a dostanu vyhubováno.“

„Skončíme to,“ přikývla Zirri.

„S těma Ohradákama to asi nepůjde, co?“ zeptal se Petzi.

„Když n-nehcete, tak n-nehcete,“ pokrčil rameny Wenzl.

„Děkuji vám za účast,“ řekla ještě Zirri. „Děkuji vám za práci, kterou konáte...“ Jenže ostatní se už rozcházeli. Uklonili se jí na pozdrav, někteří i něco řekli. A šli pryč.

Zirri pociťovala zklamání. Veškeré nadšení bylo to tam.

Zavolala malého Joachyma, a když k ní přiběhl, utřela mu nudli. Popadla ho za ruku a vydali se domů. Když procházeli vysokou zastřešenou promenádou, zahlédla na jednom z masivních sloupů leták s nápisem:

KRÁL SE VRÁTÍ

Aby bylo jasné, o jakém králi je řeč, byl na letáku vyobrazen starší muž s plnovousem. Levou tvář měl trochu zešikmenou, což byl možná záměr a možná kreslířova neobratnost. Na hlavě mu seděla jednoduchá koruna: obruč s krátkými, vzhůru trčícími hroty.

Takovéhle letáky se v poslední době objevovaly všude. Městská garda je nechotně odstraňovala, ale ony se tam pokaždé objevily znovu.

Od jednoho sloupu promenády se oddělila zavalitá postava v plandavé haleně. Zadržávající Wenzl. Připojil se k Zirri a řekl: „M-máme společnou cestu.“

Otočila se k němu, aby ho odbyla.

„O-opravdu jste r-rozlouskla ten zámek starýho B-Branvicka?“ zeptal se.

„Cože?“ vyhrkla.

„No, ten starej zámek, se kterým si celý g-generace m-mechaniků n-nevěděly rady. V-velkej zámek zvanéj Samá rez. Cechama jde j-jeden hlas, že jste ho o-otevřela.“

„Ano, odemkla jsem ho,“ připustila.
„Chtěl jsem vám n-nabídnout obchod. N-nevyšlo to.“
„Obchod?“ podivila se.
„Jo. P-potřebujeme o-otevřít pár zámků. Tak jsem vám n-nabídl ty O-ohradáky.“
„Stejně byste je nepřivedl,“ odsekla.
„Ale p-přivedl, to v-víte, že jo...“
„Jestli chcete otevřít nějaké zámky, obraťte se přímo na mistra Branvicka. Nebudu nic dělat za jeho zády.“
„T-třeba se ještě d-dohodneme,“ zazubil se.
„S vámi se dohadovat nebudu,“ vmetla mu do tváře.
„A vůbec, obtěžujete mě!“
Z tváře mu zmizel úsměv. „Tak to se o-omlouvám,“ řekl.
„O-obtěžovat jsem n-nechtěl...“
Zůstal stát, Zirri šla dál. Už se o něj nestarala.

02

Thornel Schank se nastrojil do obleku, který vypadal tak trochu lovecky, ale především draze. Skládal se z kabátce zdobeného našitými pásy černého sametu a z jelenicových kalhot. Obul si rádobyelfské mucklutiny, vysoké až nad kolena, které si přivezl z Nového Pohraničí. Aby dokázal svou nezávislost, chodil Thonnierikou prostovlasý. Dlouhé tmavé vlasy si začesával za uši, pod spodním rtem si pěstoval pramínek vousů, jinak měl tváře hladce oholené.

Kabátec si přepásal širokým zdobeným opaskem, na který si zavěsil pochvu s krátkým mečem. Na hrudi mu visel emblém, šikovně sestavený z několika šupin staré šupinové vesty. Zvěstoval kolemjdoucím, že Thornel je dočasným členem thonnierických ozbrojených sil.

Právě si vykračoval směrem k městské bráně, když za zády uslyšel cvakání kopyt. Ohlédl se. Uviděl pěťici jezdců

a raději jim uhnul z cesty. Ne, že by byl zvyklý každému uhýbat, ale tihle jezdcí vypadali drsně. I v tomhle teplém podzimním odpoledni byli navlečení do kroužkového pleťova, probíjené kůže a těžkých vlněných pláštů. U sedel i na zádech měli zavěšenou výzbroj: meče i okované palice, krátký prolamovaný luk a toulec se šípy, prostě každý to, s čím byl zvyklý zacházet. Nepatřili k městské gardě, tím si byl Thornel jistý. Ostatně, kdo z městské gardy kdy jezdil na koni? Nikdo.

Stejně měl pocit, že už je někde viděl.

Když ho minuli, pokračoval v cestě. Prošel městskou bránou a ocitl se na zdupaném pásu země, který se rozprostíral mezi městskou hradbou a mlýnským náhonem. Nalevo, směrem k severu, odbočovala takzvaná Severní cesta. Míjela chudinskou čtvrť Ohrady a propojovala farmy, rozprostírající se na pravém břehu Lodusu. Dříve vedla až do pevnosti Rudenrog, teď končila v Glen Karhò, i tak měla na délku přes sto mil.

Severní cestu teď přetínal zátaras ze zahrocených tyčí. Na jedné straně se opíral o vysokou městskou hradbu, na druhé straně končil u Mlýnské stoky. Dlouhé zašpičatělé haluze, podepřené kůly, byly namířené na sever, jako by odtamtud měla přitáhnout nepřátelská armáda. Zátaras střežil oddíl vojáků.

Průchodem v zátarasu se právě pokoušela projít karavana, sestávající z několika mužů, čtyř mezků a jedné dvoukolové káry. Thornel zaslechl hlas desátníka, jak říká: „Nemůžu vám poskytnout eskortu. Všichni moji lidé jsou zaměstnání jinde.“

„Eskortu nepotřebujeme,“ ozvalo se z karavany.

„Zasraný manévry,“ řekl někdo jiný. Desátník to přeselechl a pokračoval: „Raději hned uhněte z cesty, držte se u náhonu. Za chvíli vejdete mezi keře, je tam cestička. Třeba vás Ohradáci nezahlédnou.“

„My si poradíme,“ ozvalo se z karavany. „Ohradáci sem, Ohradáci tam, tak už nás konečně přestaňte zdržovat...“

Thornel se podíval směrem k Lodusu. Řeku samotnou odsud neviděl, zahlédl však střechy nízkých přístavních budov. Jezdci, kterým před chvílí uhýbal, už přešli most přes Mlýnskou stoku a právě mizeli mezi baráky říčního přístaviště. Thornel zauvažoval, kam asi mají namířeno. Zřejmě na pontonový most a pak dál směrem na Selkidu.

Proč vůbec odjíždějí? napadlo ho. Na zítřek je připravena ceremonie, která si vyžádá účast všech příslušníků ozbrojených sil... Co je to vůbec za lidi... a kde je vlastně Coelin? To mě sem vytáhl a sám se někde zapomněl?

Nechal jezdce být. Svého přítele nikde neviděl, proto se obrátil na vojáka, který se opodál opíral o kopí. „Hej, dobrý muži,“ oslovil ho. „Hledám Coelina Grabmüllera.“

Voják byl už postarší, jeho potrhaná kroužková košile i pomačkaný železný klobouk vypadaly, že pamatují předminulou válku s vévodstvím Barro. S nelibostí pohlédl na Thornelův pěkný oblek, pak si všiml emblému na Thornelově hrudi a zjistil, že Thornel je vlastně jeho spolumojovník. Mezi městskou gardou a arkastskou armádou nebyly v těchto dnech žádné rozpory, oba útvary teď spadaly pod jednotné velení a pozvolna začínaly splývat.

„Koho že hledáš?“ zahuhlal. „Toho namyšleného a naporáděného kluka?“

„To bude on,“ přikývl Thornel.

„Najdeš ho támhle u náhonu,“ řekl voják. „Za tou skru máží.“

„Z celého srdce vám děkuji, dobrý muži,“ řekl Thornel. Vykročil, aby se obloukem vyhnul karavaně. Když ji obešel, konečně uviděl svého přítele.

Vlastně se naposledy setkali na pohřbu Thornelova otce, a to bylo před půl druhým rokem. Za tu dobu se Coelin změnil. Ne, že by vyrostl, i teď byl o hlavu nižší

než Thornel. Vypadal však nebezpečně – jako naleštěný a dokonale nabroušený hraničářský nůž. Tím, jak se tvářil, a koneckonců i držením těla dával Coelin najevo, že si nenechá nic líbit.

Oblékl se do matné kroužkové košile, uštrikované z tak tenkých drátků, že by mu v boji snad ani nemohla poskytnout ochranu. Kroužkovou košili měl přepásanou, u pasu mu viselo cosi mezi dýkou a mečíkem. Na světlých, takřka popelavých vlasech mu našišato seděl malý baret se sojčím pírkem. Slušel mu. Kdyby Thornela donutili, aby nosil pokrývku hlavy, opatřil by si něco podobného.

Vypadal elfsky. Ano, Coelinovi rozhodně kolovala v žilách nějaká ta kapka elfské krve. Dřív si to Thornel neuvědomoval, avšak v Novém Pohraničí potkal plno elfolidských míšenců a všiml si aury, která z nich vyzařovala. Ta samá aura teď obklopovala i Coelina.

Když Coelin uviděl Thornela, vykročil mu vstříc: „Děkuji, že jste **vyslyšel** mou prosbu, příteli,“ řekl.

Thornel přehnaným způsobem naznačil údiv: „Vykání?“

Coelin se mu zadíval do očí: „Už nejsme **děti**, příteli. Musíme dodržovat pravidla, abychom **ukázali** těm, hm,“ kývl ke shluku vojáků, „jak vypadá **opravdová** zdvořilost.“

„Když vykání, tak vykání,“ pokrčil Thornel rameny. Teatrálně se rozhlédl: „Kde je Bubo? Chtěl bych se s ním pozdravit.“

Bubo, nařvaný a holohlavý týpek, býval Coelinovým osobním sluhou a strážcem. Mnohokrát si jako děti užili spoustu zábavy, když se Bubovi pokoušeli zmizet v městských uličkách. Občas se jim to i povedlo.

„Bubo mě již **nedoprovází**,“ vysvětlil Coelin. „Už **nepotřebuji** osobního strážce. **Dokážu** se o sebe postarat sám.“

Thornel musel v duchu uznat, že Coelin také dokáže porušovat zvyklosti. V Thonnierice pořád ještě platilo, že čím je ta která osoba významnější, tím více sluhů a strážců

ji následuje. Neprojevilo však uznání nahlas. Místo toho natáhl levici a poplácával nejbližší kůl, vyztužující zátaras.

„Docela jste s tím pohnuli. Procházel jsem tudy předevčírem, a ještě tu nic nebylo.“

„Je to *jednoduchá* konstrukce,“ řekl Coelin. „Naprostou *stejný* zátaras postavili naši vojáci na krvavých polích pod Selkidou. *Zastavili* jím železnou jízdu Ferdinanda la Barro.“

Thornel se přehnaným způsobem podivil: „Cože? Zastavili je pomocí zátarasů? Já myslel, že je zastavili pomocí samostřílů... Já hlupák! Takže to nebyly samostříly, ale zátarasy! Jak jsem mohl celé roky žít v takovém bludu?“

Coelin se mu upřeně díval do očí a mlčel. Byl na Thornelovy mnohomluvné výklady zvyklý. Thornel si už od dětství liboval v komplikovaných souvětích, která střídal s hantýrkou, odposlouchanou od řadových gardistů.

„No,“ řekl Thornel, „musíme doufat, že tím zastavíme lůzu z Ohrad, i kdyby se sem přihrnula jízda na svých vyhublých kozách a ještě hubenějších prasatech... Situace musí být zoufalá, když přibrali i nás dva.“

Coelin nadzdvihl obočí: „Jak to myslíte, Thorneli?“

„Vždyť se na nás podívejte, Coeline! Jsme ještě kluci!“

„Jsme dost staří, abychom *veleli* mužům,“ ohradil se Coelin.

Thornel zavrtěl hlavou. „Snadno se může stát, že přijdeme k úhoně nejen my dva, ale i ti nešťastníci, které nám půjčili na hraní.“

„Já *obstojím* v každé situaci. Tím jsem si *jistý*.“

„Nebudeme se přít,“ pokrčil Thornel rameny. „Z jakého důvodu si se mnou přejete mluvit, pane Coeline, můj příteli z dětských her?“

„Prý jste se právě vrátil z *Nového* Pohraničí, Thorneli.“

„Jo, právě jsem se vrátil.“

„Přihlásil jste se jako *dobrovolník* do služeb města.“

Thornel se pousmál: „Podepsal jsem závazek jen dočasně. Na pět tejdnu. Na delší dobu teď stejně nenajímají.“

„Je to čestná služba, *příteli*,“ řekl Coelin. „Služba městu. Já sloužím zadarmo, čímž se samozřejmě nechci vychloubat. Pokud jste ve *finanční* nouzi, nabízím vám *nezištnou* pomoc.“

Thornel mávl rukou: „Peněz mám dost, díky za nabídku. Nevzal jsem to kvůli žoldu, myslel jsem si, že ve službě potkám pár známejch a zavzpomínáme na starý časy. Jenže z bejvalý městský gardy nezůstal kámen na kameni, starý gardisty propustili ze služby a všude se teď hemží vojáci z Pohraničí v těch svejch plechem pobitejch kabátech.“

„Vím, že jste otci *vypomáhal* už jako malý chlapec, Thorneli. Záležitosti týkající se *výcviku* i organizace máte v malíčku. Arkastské ozbrojené složky *potřebují* mladou krev. Mohl bych vám *zajistit* důstojnickou hodnost. Samozřejmě by to bylo bez *stálého* platu, ale postaral bych se vám o kompenzaci.“

Thornel pokrčil rameny: „Vrátil jsem se domů jen proto, abych tady přezimoval. Na jaře znova vyrazím do Pohraničí. Tentokrát do toho opravdovýho...“

„Nebudu na vás *naléhat*, příteli... Teď se vás zeptám, znáte muže *jménem* Joselin Backer?“

„Koho že?“

„Měl jsem za to, Thorneli, že jste *pobýval* ve městě jménem Šťastná Náhoda. Joselin Backer *býval* tamním královým místodržícím...“

„Cože?... Jo tenhle! Už chápu. Ten se ale jmenuje Josy Bergman.“

„Ano. To je on. Pobýval ve Šťastné Náhodě pod *jiným* jménem... Znal jste ho *dobře*?“

„Ani moc ne... párkrát jsem ho potkal, to jo, Šťastná Náhoda není zase tak velká.“

„Byl jste u toho, když ho *zatklí*?“

„Viděl jsem to. Byl to samozřejmě rozruch. Přicválal oddíl jezdců, Josyho Bergmana vytáhli z úřadu a odvezli... Poslyšte, Coeline, ta pětice jezdců, která před chvílí projela kolem! To byli oni! Jedni z těch, kteří Bergmana odvěkli!“

„Je to *možné*,“ přikývl Coelin. „Vlastně je to *pravděpodobné*... Takže byste Josyho Bergmana *poznal*, kdybyste ho *viděl*?“

„Jo, to jo. Byl to chlápek přes čtyřicet s takovým kulatým měsíčkovským obličejem.“

„Prý tam působil jako místodržící *celá* léta.“

„Možná deset let. Prej tam byl od samého začátku, co Šťastná Náhoda vznikla.“

„Joselin Backer je *čestný* muž,“ řekl Coelin. „Svědomitě *vykonával* úřad králova místodržícího. Přesto ho *zostudili*. Odvěkli ho v poutech.“

Thornel pokrčil rameny: „Prý byl věrný králi. Byl to králův muž. Ve Šťastné Náhodě se pak říkalo, že má informace, kde se král ukrývá.“

„Král se vrátí,“ nadhodil Coelin.

„No a co? Pokud se vrátí až na jaře, tak já už tady nebudu. Nepotkám se s ním.“

„Nezlehčujte to, Thorneli,“ vyhrkl Coelin nakvašeně. „Vím, co si o králi *myslíte*. Je mi jasné, co vám o něm *řekli*. Jsou to však jen *pomluvy*! Lži!“

„Možná to jsou lži,“ připustil Thornel. „Jsou to tak šílené povídačky, že jim nedokážu uvěřit... No a co?“

„Joselin Backer je tady, v Thonnierice. *Tajně* ho vězní ve Staré pevnosti. Aní ho *nepostavili* před soud. Nikdo neví, že tam je.“

„Někdo to asi ví, když to víte vy, Coeline,“ namítl Thornel.

„Ano, máte pravdu, Thorneli. *Někdo* to ví.“

„Co je to vůbec za lidi, kteří ho vězní?“

„Je to vyčleněný oddíl, který podléhal *přímo* předsedovi královské Rady Stuartu Grimmovi. Po smrti předsedy Grimma se stali *reliktem*. Operují na vlastní pěst a *nikomu* se nezodpovídají. Pokud mají *nějakého* velitele, tak v Barge.“

„Aha... a co já s tím?“

„Chci Joselina Backera *osvobodit*, Thorneli. Sám to nedokážu, potřebuji pomoc. Ptám se vás, Thorneli: *pomůžete* mi?“

„Ehm... cože? Vzpomínáte si, Coeline, jak jsme utekli Bubovi a pak jsme se pustili do propátrávání městské kanalizace? Nevím, jak jste dopadl vy, ale táta mi napraskal, že jsem si nemohl tejden sednout. Tohle by mohlo dopadnout hůř. Mnohem hůř.“

Coelin se mu upřeně díval do očí. „Tamto byla *dětská* hra,“ řekl. „Teď jsme *dospělí*. Joselin Backer je *čestný* muž, kterého protiprávně vězní. Nejspíš ho i mučí. Chci ho *osvobodit*, ale pro samotného člověka to je *nesmírně* obtížné. Ptám se vás, Thorneli, pomůžete mi?“

Thornel potřásl hlavou. „Coeline, ty šílenče, cos to zase vymyslel za pitomost? Do čeho mě to chceš zase namočit?... Jasně že ti pomůžu! Nenechám tě v tom samotného ani tentokrát...“

Chtěl ještě něco dodat, raději však zmlkl. Uviděl, že pár kroků od nich stojí mládenec v dlouhé haleně a s našišato nasazenou čepicí se štítkem.

„Jsem vám *nesmírně* vděčný, příteli,“ řekl Coelin. Kývl k mládenci v haleně: „Přibereme i jeho, jmenuje se Wenzl Chicker. Je to *velice* schopný mladý muž.“

„Aha... já Wenzla znám. V minulosti jsem s ním měl pár kšeftíků... Takže jsme všichni? Tři bojovníci za spravedlnost? Jdeme na to? Teď hned?“

„Samozřejmě že ne!“ ohradil se Coelin. „Něco *takového* se nedá provést za denního světla. Můžete nám být k *dispozici* v noci?“

„V noci mám volno. Nastupuju do služby až za svítání. Z celý tý parády neuvidím vůbec nic, protože budu hlídat Branku.“

„Pak se pro vás *zastavíme* před půlnocí, Thorneli. Zajdeme k vám domů. Buďte *připraven*, příteli.“

„Stejně jsem na dnešní noc neměl nic naplánovanýho,“ řekl Thornel. „Teda kromě spaní.“

Kývl na pozdrav a šel.

Odbočil ostře doleva, aby se vyhnul karavaně, která se stále ještě pasírovala průchodem. Vlastně se vrátil pár kroků zpět a zaslechl část rozhovoru mezi Coelinem a Wenzlem.

„O-omrkl jsem to,“ říkal právě Wenzl Chicker. Při řeči znatelně zadržával. „Je tam zámek. N-neznáte n-nějakýho zámečníka, p-pane?“

Pak už se Thornel vzdálil natolik, že nic nezaslechl.

03

Pětice jezdců, která vyjela z Thonnieriky, urazila ostrou jízdou patnáct mil. Pak zvolnili. Pokaždé, když cesta přecházela návrší, se zastavili a důkladně se rozhlédli. Krajina byla zvlněná, přehledná, vypadala jako pestrobarevný povlak na peřinu. Střídala se tady políčka, louky, pastviny, háje i lesíky. Strniště měla matně žlutou barvu, jinde už zorali a barva se přelila do temné hnědi.

Z doprovodu císařského vyslance dosud nezahlédli ani človíčka.

„Kapitáne!“ křikl zničehonic hubený Čeveris. „Zastavte!“

Kapitán Ivar, vousatý čtyřicátník v kroužkové košili

s dlouhými prošeďivělými vlasy svázanými do culíku, zarazil koně. „Co se děje?“

„Něco tu je,“ řekl Čeveris. „Něco nebo někdo.“

Kapitán Ivar se postavil ve třmenech. Rozhlédl se. Ze své pozice viděl tři nebo čtyři vzdálené farmy, rovnoměrně rozmístěné u potoků v údolíčkách – a jinak nic. Žádný císařský vyslanec. Žádný vyslancův doprovod, který měl čítat nejméně třicet lidí.

„Měli jsme se s nimi sejít tady a teď,“ řekl chraplavě. „Není po nich ani vidu, ani slechu. To se mi nelíbí.“

„Jsou tady, kapitáne. Táhle! Vidíte toho stařečka?“ ukázal Čeveris.

Uprostřed pastviny, sto kroků od rozježděné cesty, seděl na balvanu stařeček v plášti s kapucí. Zvědavě je pozoroval, v ruce držel pasteveckou hůl, která ho dvojnásobně převyšovala. Dalších sto kroků za stařečkem se na nizounkém návrší rozprostíral malý lesík.

„Je to jen pasák koz,“ namítl jiný voják. „Chceš se ho zeptat, jestli kolem neprojela kolona císařského vyslance?“

„Kde vidíš nějaký kozy, chytráku?“ zasmál se Čeveris.

„Kozy? Vždyť tam... přísahal bych, že tam nějaký byly...“

„To jsou elfský kouzla,“ vysvětlil mu Čeveris. „Iluze!“

Otočil koně do pastviny a pobídl ho do klusu. „Neschovávej se, Kuličko!“ vykřikoval za jízdy. „Vím o tobě!“

Během chvilky byl u stařečka s holí. Ten se mezitím postavil, hůl ho stále převyšovala. Vlastně to nebyla hůl, ale pterrská zbraň zvaná scorch s dlouhou čepelí omotanou řídkou pytlovinou.

Stařeček si stáhl kápi dozadu, ukázala se nakrátko ostříhaná hlava starého muže, kterému se již přiblížila sedmdesátka.

Čeveris seskočil z koně. „Kapitáne Harsi,“ řekl. „Hledáme vás.“

Vedle starého muže se zničehonic objevila zavalitá bytůstka, oblečená do dlouhé jelenicové haleny s trásněmi. Podle dlouhých uší se dalo poznat, že je to čistokrevná elfka. Elfky bývají štíhlé a půvabné, tahle však měla ke štíhlosti daleko. Její přezdívka, Kulička, se k ní náramně hodila.

„Že vám to ale trvalo,“ řekla chraptivým hlasem. Ukázala na Čeverise: „Tebe znám! Říkali ti Kluk!“

„A říkají mi tak pořád, i když je mi skoro čtyřicet!... Taky tě rád vidím, Kuličko.“

Zaškaredila se. „Tu přezdívku už nemám ráda. Jmenuju se Hewig. Zapamatuj si to, Kluku.“

Ostatní jezdci už byli u nich, seskakovali z koní. „Tohle je kapitán Ruderick Atwod Hars,“ představil starého muže Čeveris. „Vešel mi ve válce v Gordonově zemi.“

Kapitán Ivar se uklonil: „Těší mě, kapitáne Harsi. Slyšel jsem o vás... máme se tady setkat s císařským vyslancem.“

„Taky mě těší,“ přikývl starý muž. „Táboříme támhle pod těmi stromy, jsme tam už od předvčerejška.“

Kapitán Ivar užasl: „V tom lesíku? Od předvčerejška? Jak to, že vás tam nikdo neobjevil?... Jak jste se tam vůbec dostali nepozorovaně?“

„Člověci!“ vyprskla *zakulacená* elfka. „Jsou slepí a hluchší. Neuvidí armádu, ani kdyby jim putovala přímo před nosem.“

Rodinné záležitosti

Thonnierika byla nejsevernější výspou Impéria a tou také mohla zůstat – bezvýznamnou pevností v pustinách. Asi šedesát let před začátkem hraničního letopočtu byl do Thonnieriky vypovězen mladší císařův bratr Arkast. Přes usilovné pátrání jsem nezjistil, čím se Arkast provinil, ani proč byl potrestán právě tímto způsobem, tedy vyhnanstvím. Jisté však je, že Arkast nesložil ruce do klína. Během několika let změnil Thonnieriku k nepoznání. Sám Arkast prý na břehu Lodusu vlastnoručně vytyčil široké ulice. Z dubů a modřínů vyrobili tesaři mohutné trámy, z nichž sroubili kostry domů. Prostor mezi trámy vyplnili zedníci zdíkem z černé ruly. Pokrývači pobili střechy dřevěnými šindeli či šablonami ze štípané břidlice. Viditelné trámy i šindele natřeli hovězí krví a jejich potomci tyto krvavé nátěry pravidelně obnovují již dvě stovky let. Zdá se, že nátěry jsou tím nejúčinnějším prostředkem proti požárům. Za dvě století sice v Thonnierice tu a tam vyhořel

nějaký dům, ale nikdy se oheň nepřenesl na sousední budovy.

Temná rula i zčernalé trámy jsou pro Thonnieriku charakteristické. V Raiggiu se jí proto říká Temné město.

Frank Ormond: Thonnierika

01

Zirri dovedla malého Joachyma do domu Oberfalzerových. Když vešla do haly, uviděla, že za stolem sedí její matka a Zilianina starší sestra. Když s hošíkem vstoupili, obě zmlkly, bylo však znát, že se před chvílí o něco přely. Nejspíš o politiku. Na tom nebylo nic divného, o politice se teď debatovalo na každém nároží. Příznivci sloučení s vévodstvím Barro se hádali s těmi, kteří si přáli návrat krále. Byli i tací, kteří prosazovali samostatnou Arkastii řízenou nově zvolenou Radou. Takovéhle debaty trvaly už několik týdnů a víceméně se očekávalo, že vyvrcholí zítřejším příjezdem císařského vyslanec. Pak, až vejde ve známost, jaké požadavky vyslanec přivezl, se situace nejspíš uklidní.

Hošík dostal svačinu, při jídle přerývaně vykládal, co všechno se přihodilo v Akademickém parku. Dospělí se rozsadili kolem a s úsměvem ho poslouchali. Čtyřletý Joachym byl jejich pýchou a nadějí.

Zirri samotná si sedla na štokrlátko. Na chvíli měla pocit, že se vrátila zpátky do dětských dob, kdy byl tenhle dům plný rámusu, radosti a štěstí.

Když se hošík nasvačil, sestra ho odvedla k sobě domů. Jen co za nimi zapadly dveře, poslala matka hospodyně na pozdní nákup. Zirri bylo jasné, že si s ní chce matka promluvit o samotě. A taky že ano.

Posadila se na kanapíčko naproti Zirri. Složila ruce na krajkovou zástěru a řekla: „Děláš nám ostudu, Ziliano.“

Na to, že už byla babičkou, vypadala Zilke Oberfalzerová pořád dobře. Držela se zpřímá, v tváři neměla skoro žádné vrásky. Zpod důstojného čepce se jí stejně jako Zirri draly neposlušné rudé kadeře. I dnes si oblékla modrobíle pruhované šaty, dlouhé až na zem, doplněné širokou zástěrou hospodyně.

S rukama sepjatýma v klíně se dívala na Zirri. V očích měla hněv, smutek a zklamání. „Děláš nám ostudu,“ zopakovala.

„Já? Jak to myslíš, maminko?“ vyhrkla Zirri.

„Agituješ mezi studenty!“

Zirri napadlo, že starší bratr, který na Vysokém učení vyučoval v nižších ročnících, něco zaslechl.

„Brácha na mě žaloval?“ zeptala se.

„Bylas někdy v Ohradách, Ziliano?“

„Já,“ zajíkla se Zirri, „jsem Ohrady viděla. Shora z hradeb...“

„Ani se nechci ptát, jak ses na hradby dostala a kdo ti to umožnil. Je mi jasné, žes do Ohrad nikdy nevkročila. Už by ses totiž nevrátila. Roztrhali by tě na kusy.“

„Žijí tam naši spoluobčané,“ ohradila se Zirri. „Jsou to lidé jako my.“

„Ne, nejsou,“ řekla matka tvrdě. „Jsou to poloviční zvířata. A ty *agituješ* v jejich prospěch!“

„Byli to oni, kdo krvácel a umíral na polích pod Selkidou,“ nedala se Zirri.

Matka rozpletla prsty a mávla rukou: „Bah! Býval to dobrý způsob, jak se jich zbavit. Poslali jsme mladé muže proti vévodovým vojskům, a Ohrady se vyprázdnily. Víš, kdy se to stalo naposledy? Zjistila sis to vůbec? Od poslední války uběhlo dvacet let, a obyvatelé Ohrad se množí jako králíci! Ohrady jsou už zase přeplněné povaleči, zloději

a násilníky! Královská Rada z nich má takový strach, že nechala přehradit Severní cestu zátarasem, aby nenarušili zítřejší ceremoniál! Branka je uzavřená už několik dní!“

„Oni zase půjdou do války, až bude třeba,“ namítla Zirri.

Matka znovu mávla rukou: „Žádná válka už nebude. Vévodství má všechno, o co vždycky stálo. Dostalo Selkidu i s jejími lesy a polnostmi.“

„Pokud vévodství vznese nárok na arkastský trůn,“ ohradila se Zirri, „budeme se bránit. Celá Arkastie povstane. Muži z Ohrad pak znovu půjdou do války.“

„Prober se, Ziliano,“ zasmála se matka nevesele. „Sylvia Viktorina není hloupá. Naopak. Je velice chytrá, to bys měla vědět. Proč by si měla přát, aby její syn vládl Arkastii? Co by z toho měli? Vždyť se podívej, co z Arkastie zbylo: už jenom Thonnierika. Ano, pouze Thonnierika. K ní pár polností podél cesty na Selkidu a dalších pár polností na pravém břehu Lodusu. Selkida je pryč a to, co nám zůstalo, nás jen tak tak uživí! Skomírá i obchod! Severozápadní společnost přesídlila do Barge, to přece víš! Peníze z Impéria teď tečou do vévodství a královské pokladně chybí peníze! Tatínkovi snížili plat, a navíc mu ho vyplácejí se zpožděním, pokud vůbec něco dostane! Jen tak tak držím domácnost nad vodou!“

„Tohle všechno vím,“ nedala se Zirri. „Jenže...“

Matka ji okřikla: „Probud' se, Ziliano! Není to jen Selkida, o kterou jsme přišli! Při kolonizaci Gordonovy země jsme ztratili šest tisíc lidí – a to včetně výbavy a výstroje, kterou jim král poskytl do začátku. Pak jsme prohráli válku s elfy z lesa Izironk. Elfové posunuli hranice a my jsme přišli o možnost kácet stromy. Víš vůbec, jak bylo dřevo výnosné? Plavilo se po Lodusu až do Raiggia, kde za ně platili zlatými markami! To je teď pryč! Skončilo to! Žádný obchod, žádné výdělky. Thonnierika je zchudlá a rozhádaná. Vždyť se podívej:

z celého království zůstala jen prázdná skořápka. Kdo by ji mohl chtít?... Vlastně – když mluvím o království – kde je vůbec král? Nejprve ho uvěznili, pak jim utekl. Teď se někde schovává.“

„Král se vrátí,“ hlesla Zirri.

„To by bylo to nejhorší, co by nás mohlo potkat. A teď dobře poslouchej, Ziliano! Já ti zakazuji, rozumíš, zakazuji ti scházet se s těmi studenty, připravovat nějaká spiknutí a agitovat ve prospěch Ohradáků. Je to nesmírně trapné, vždyť jsme všem pro smích! Jenže tatínkovi by to mohlo uškodit v úřadě! Chápeš? Svoji nerozvážeností zničíš postavení, které si za dlouhá léta služby vybudoval.“

Odmlčela se.

Seděly proti sobě a dívaly se jedna na druhou. V Zirri sílila touha oplatit matce pokoření. Ublížit jí.

„Je ti to jasné?“ zeptala se matka po dlouhé chvíli.

„Jasně,“ přikývla Zirri. Matku to viditelně zaskočilo. Čekala vzdor.

„Tak dobře. Ještě něco?“ zeptala se.

„Vlastně,“ začala Zirri, „už dávno jsem se tě chtěla na něco zeptat. Když teď spolu takhle sedíme...“

„No?“

„Procházela jsem naše účetnictví.“

Matka, která se zvedala z kanapíčka, zase tvrdě dosedla. „Co se máš co štourat v našem účetnictví?“ vykřikla.

„Chtěla jsem se pocvičit,“ pokrčila rameny Zirri. „Tatínek mi to dovolil. Dal mi hromadu starých účtenek, výkazů a dalších papírů. Nejspíš se to nikdy ani nepokusil roztrždit...“

Matka zbledla. Náhle vypadala opravdu vyděšeně. „Cos tam vyštourala, Ziliano?“

Zirri rozhodila ruce. „Raději jsem to tatínkovi neřekla... nesedí to.“

„Co nesedí?“

„Tatínkovy příjmy. Naše výdaje. Utrácíme víc, než tatínek vydělává. A není to jen teď, když dostává plat se zpožděním a nevyplácí mu ho v plné výši. Trvá to celé roky. Nejspíš odedávna.“

„Co je ti vůbec do toho, kolik tatínek vydělává? Dře se, aby uživil rodinu! Jeho příjmy ti zajistily živobytí.“

„Od čtrnácti mám vlastní příjmy,“ ohradila se Zirri. „Dávám do rozpočtu víc, než spotřebuji...“

„No a co? Objevila ses tu snad ve čtrnácti? Jen tak najednou? Předtím nebylo nic?“

„Odkud se vůbec vzaly peníze na bráškovu studia?“

„Našetřili jsme si,“ hlesla matka.

„Našetřili jste si? A z čeho?“

Matka neodpověděla. Viditelně se třásla. Zirri měla náhle pocit, že otevřela tajná dvířka a ven se teď valí příšery. Nedokázala však zmlknout.

„A co tenhle dům?“ zeptala se. „Náš dům? On vlastně není náš, že? Komu vůbec patří?“

„Mlč,“ vykřikla matka.

Jenže už to nešlo zastavit.

„V tomhle domě se stalo neštěstí, že?“ hlesla Zirri. „Zavraždili tady ženu a dítě. Ale už dávno. Před tím, než jsem se narodila...“

Matka vstala.

„Někdo nás tu nechává bydlet,“ pípla Zirri. „A nejen to. Odněkud dostáváme peníze.“

V tu chvíli, v okamžiku náhlého osvětlení, to Zirri pochopila v celku. „Tatínek... on není můj skutečný otec, že?“

A bylo to. Poslední příšera opustila skříňku. Ta nejstrašnější.

„Jestli se o tomhle jen zmíníš,“ řekla matka zvolna, „bude to tatínkova smrt... a moje taky...“

„Kdo jsem?“ zajíkla se Zirri. „Maminko – kdo ve skutečnosti jsem?“

„Já ti povím, kdo jsi,“ řekla matka. „Jsi cena za to, že můžeme bydlet v tomhle domě. Jsi cena za náš pohodlný život... Mívala jsem tě ráda, Ziliano, ale to už je pryč. Už tě nemám ráda... Řeknu ti, co bude teď. Provdáme tě. Provdáme tě tak rychle, jak jen to bude možné. Najdeme ti ženicha, kterému nebude vadit tvá přechytrelost a tvoje záliba štourat se v hračičkách.“

„Ještě nejsem dost stará na vdávání,“ namítla Zirri.

„Je ti sedmnáct a půl. To je tak akorát. A víš co? Už tady jeden zájemce je. Pan Branvick. Už se mě nenápadně vyptával. Projevoval zájem. Až skončí rozruch s císařským vyslancem, zajdu za ním a řeknu mu, že jsi k mání.“

„Ale on je přece starý!“ vyhrkla Zirri.

„No a? Na to jsi měla pomyslet dřív. Předtím, než ses začala přehrabovat v rodinném špinavém prádle. Za čtrnáct dní, nanejvýš za tři týdny, z tebe bude mladá paní Branvicková. Pak odsud odejdeš a už se sem nikdy nevrátíš.“

Zirri se zajíkla. Vůbec nedokázala promluvit.

„A teď jdi,“ řekla matka dutým hlasem. „Už tě nechci vidět.“

Zirri šla. Ani nevěděla, jak se dostala do svého mrňavého pokojíku v podkroví.

02

Cestou domů zavzpomínal Thornel na dětská léta, kdy společně s Coelinem navštěvoval třídu pro chlapce z nejlepších thonnierických rodin. Thornel sice neměl nárok, aby ho přijali, jeho rodina nepatřila k těm nejvznešenějším a vlastně ani neměli dost peněz na poplatky, které profesorský sbor nastavil hodně vysoko, Thornelův otec a Thornelův dědeček si však postavili hlavu a malý Thornel byl přijat. Taťka nebyl nadarmo velitelem městské gardy a dědeček rektorem Vysokého učení. Když se ti

dva spojili, dokázali prosadit úplně všechno. I mimořádné snížení školného. Za Thornelova studia nezaplatila rodina skoro nic, což se okamžitě rozkřiklo. Ve společnosti synků z nóbl rodin se Thornel stal vydědencem.

Většina spolužáků nevzala Thornela na vědomí, prostě ho přehlíželi. O to víc si vážil přátelství malého Coelina. Došlo to tak daleko, že se navštěvovali v domech svých rodičů, hráli si s drahými Coelinovými hračkami, probírali knihovnu Thornelova dědečka, anebo když se naskytla příležitost, obdivovali sbírku nožů a dýk Thornelova otce.

Ve dvanácti letech se jejich cesty rozešly. Coelin pokračoval ve studiích na Vysokém učení, Thornel nemohl. Dědeček rektor v té době zemřel a rodina přišla o část příjmů i o dědečkův vliv. Otec pak Thornela zaměstnal v řadách městské gardy. Fungoval tam jako poslíček, vedl evidenci, asistoval při výcviku. Dostával obстойný plat, ze kterého si na Vysokém učení zaplatil pár večerních, tedy zlevněných kurzů. Chaoticky navštěvoval výuku filozofie, práv i nižšího účetnictví. Při tomto způsobu studia sice nemohl získat diplom, seznámil se však s ambiciózními mladíky z kupeckých a měšťanských rodin, kteří navštěvovali kurzy společně s ním. Díky známostem si v patnácti zajistil příjmy z činností, které sice nebyly nezákonné, ale rozhodně se nedaly nazvat poctivou prací. Sbíral a poskytoval informace, přeprodával zboží, zprostředkoval kontakty. Otec se na to díval nevraživě, ale netroufl si protestovat. Tou dobou už začal chřadnout, nemoc ho oslabil natolik, že se vzdal své velitelské funkce a odešel ze služby. Když pak zemřel, byly už Thornelovy příjmy natolik vysoké, že mohl živit sebe i matku.

Vytrhl se ze vzpomínek, uvědomil si, že je doma. Odemkl zámeček na vchodových dveřích, vstoupil, zatáhl za sebou závoru. Věděl, že matka je doma, nebyl si však jistý, v které místnosti ji najde.

„Jsem tady, mami,“ křikl do zšeřelé chodby. Věděl, že bude muset zotvírat několikere dveře a nakouknout do mnoha pokojů, než matku objeví.

Začal v přízemí. Kuchyně, spižárna, salón, pokoj pro služku. Nikde nikdo. Vystoupal do patra. Dům byl prostydý a prochladlý. Na to, že ho teď obývala jediná osoba, byl velice rozlehlý. Původně patřil Thornelovu dědečkovi, rektorovi Vysokého učení, a odpovídal jeho postavení. V dávných dobách se tady hemžila spousta sloužících, ze kterých nakonec zbyla jen stará Háta. V pozdějších časech jí už neplatili žádné peníze, nechávali ji tady dožít, vlastně o ni pečovali. Zemřela krátce po smrti Thornelova otce.

Odchodem těch dvou, taťky a staré Háty, se dům neúměrně zvětšil. Thornelovi se tady přestalo líbit. Letos na jaře si udělal výlet do Nového Pohraničí. Před odjezdem najal matce služebnou, a když se pak vrátil, zjistil, že matka ji hned po jeho odjezdu propustila. Celý ten dlouhý čas, od jara až do podzimu, tady žila sama.

Chvilí trvalo, než ji našel. Seděla v křesle v jednom z těch nadbytečných pokojů a dívala se na protější stěnu, kde si dědeček nechal rozvěsit sbírku vylišovaných květin. Desítky a desítky drobných rámců, desítky a desítky vybledlých stonků a květenství tak křehkých, že by se při pokusu o oprášení nejspíš rozpadly.

Zůstal stát ve dveřích, opřel se o zárubně. „Jsem doma, mami.“

Zůstala sedět. Úsporným pohybem otočila hlavu. Usmála se: „Ráda tě vidím, Thorneli. Měl jsi příjemný den?“

Ani rok a půl po manželově smrti neodložila Eleonora Schanková vdovskou čern. Vlasy měla nezakryté, rozhozené po ramenou. Zdály se plavé, ale možná to bylo způsobeno spoustou stříbrných nitek, kterými prokvetly. Když se Thornel vrátil z Nového Pohraničí, zděsil se, jak se

změnila. Nezestárla, to ne. Byla teď mnohem krásnější než dřív. Vyhublá, graciézní a zprůsvitnělá se podobala květině, kterou přešel mráz a ledová krusta stále ještě udržuje dojem krásy a celistvosti.

„Byla jsem u mistra Branvicka,“ řekla zvolna. „Nechala jsem udělat pár náhradních klíčů od domu. Ten svůj vždycky někam položím a pak ho nemůžu najít.“

„Mami! Už jsem ti říkal, že tady nemůžeš žít sama!“

„Nejsem tady sama. Teď jsi tu se mnou ty, Thorneli. A nemusíme tu být pořád jen my dva. U mistra Branvicka jsem viděla šikovnou slečinku. Hezounkou, s narudlými vlasy. Ta by se ti líbila. Jmenuje se Ziliana Oberfalzerová.“

„Mami! Já jí přece znám, a ty to víš! Chodila se mnou do kurzu nižšího účetnictví!“

„Ty ji znáš, Thorneli? Což kdybys ji navštívil v dílně mistra Branvicka a pozval ji na procházku do Akademického parku?“

„Mami! Přece jsem ti o ní už vyprávěl!“

„Ano? A cos mi vyprávěl, Thorneli?“

„Bylo nám čtrnáct, mně i jí. Byla to jediná holka v klučičí třídě a kluci jí dělali ze života peklo. Tahali ji za vlasy, posmívali se jí, dobývali se do jediného holčičího záchodu, když tam zrovna byla. Příznávám, že nějakou dobu jsem to dělal s nima, ale pak se mi to přestalo líbit. Pár jsem jich musel umravnit,“ mávl do vzduchu sevřenou pěstí, „pak už jí dali pokoj. Zirri, jak si ona sama říká, je od té doby moje kamarádka. Jenom kamarádka, nic víc. Ale to už jsem ti přece říkal.“

Šibalsky na něj zamrkala. „Já vím, Thorneli. Jen jsem to chtěla slyšet znovu. Nemusíš mít strach, že mi selhává paměť.“

Plácl dlaní do zárubně: „Mami! Tohle mi nedělej! Mám o tebe starost!“

„Promiň, Thorneli. Stejně si myslím, že bys měl slečnu

Zilianu navštívit. Přátelství je dobrý začátek. Třeba by se z toho vyvinulo i něco víc.“

„Mami! Mně se líbí holky, to jo. Měl jsem pár povrchních známostí... nesměj se, prosím tě! Když říkám povrchních, tak to myslím doslova. Pár pusinek, a nic víc... jenže Zirri mě nepřitahuje! Já vím, je to divný, je to skvělá holka, hezká, chytrá, plná nápadů. Já ji obdivuju, ale něco tam chybí! Není tam ta přitažlivost, rozumíš?... Asi nerozumíš, vid.“

„Ale rozumím, proč si myslíš, že bych nemohla rozumět, Thorneli? Přátelství mezi mužem a ženou je možné, ne že ne. Také jsem měla přítele. Dobrého přítele. Toho nejlepšího...“

„Věděl o něm táta? Asi ne, vid... ne, tohle nechci slyšet...“

„To ty jsi o tom začal mluvit, Thorneli, ne já...“

„No, myslím, že jsi začala ty, ale to je teď jedno... Musíme si promluvit o budoucnosti, mami. Čím dřív, tím líp. Třeba teď hned.“

Znovu se usmála: „Už jsi zase plný plánů, Thorneli? Tak mluvm.“

„Už jsem ti říkal, že chci na jaře odejít do Pohraničí.“

„Ano. Už jsi mi to říkal a já jsem ti to schválila. Odejdeš do těch čistých lesů. Daleko od všech špatných lidí.“

„A co ty, mami? Musíme si promluvit o tom, co bude s tebou!“

„O mne se nestarej. Já už se nějak protluču...“

„Je tady několik možností. Probereme jednu po druhé, ano?“

„Jak si přeješ, Thorneli. Jsem opravdu zvědavá, cos vymyslel. Vždycky jsi byl tak chytrý...“

„Předně si musíme rozmyslet, co uděláme s tímhle domem. Chápu, že dědeček potřeboval reprezentativní sídlo, když byl rektorem, ale ty tu nemůžeš zůstat sama! Dům potřebuje údržbu. Prolezl jsem půdu, trochu jsem

pospravil střechu, ale stejně budu muset zjednat řemeslníky. Sám to do pořádku nedám. Okna nedoléhají, dveře vržou, budu muset koupit dřevo na zimu. Ne, o tohle se nestarej, mami, já to zaplatím ze svého. Tuhle zimu přečkáme. Jenže za rok už tady nebudu... Napadlo mě, co tenhle dům prodat a koupit ti nějaký menší?“

Lehkým pohybem ho umlčela: „V tomhle domě jsem se narodila a tady taky zemřu.“

„Tak ti alespoň seženu spolehlivou služku, aby se o tebe starala...“

„Nechci si zvykat na cizí lidi...“

„Dobře... pak je tady poslední možnost. Až budu na jaře odcházet do Pohraničí, vezmu tě s sebou.“

„Jen bych tě zpomalovala. Jsem stará.“

„Vůbec nejsi stará! Ještě ti nebylo čtyřicet! Jen musíš víc jíst, abys zesílila... Vždycky jsi toužila vidět ty lesy! Já ti to umožním! Vezmu tě tam! Pak se v nich můžeš celé dny procházet!“

„Já... chtěla bych je vidět... ale nejsem pro ně dost dobrá!“

„Mami!“ řekl Thornel důrazně. „Už jsem ti to přece vysvětloval. Elfové **nejsou** bytosti Dobra. Skřeti **nejsou** zplozenci Temnoty. Viděl jsem spoustu skřetů, a uznávám, je mezi nima plno potměšilých zmetků, ale všichni nejsou špatní.“

„Ať jsou, jací chtějí, skřeti mě nezajímají. Nechci je vidět.“

„O to právě jde, mami! Vydám se k elfům, kteří žijí za Vickeou!“

„Cože? K elfům?“

„Jistě! K elfům! Elfové od Vickey se teď pokoušejí farmařit.“

„To je nesmysl! Elfové žijí v lesích. Loví jeleny!“

„Ne, není to nesmysl. Tihle elfové se snaží změnit svůj

způsob života. Už nějaký čas se pokoušejí pěstovat žito, chovají ovce a krávy. Najímají si lidi, kteří by jim s tím mohli pomoci.“

„Thorneli, chlapče – a jak bys jim v tom chtěl pomoci? Vždyť o farmaření nic nevíš!“

„Zatím nevím nic. Ale dozvím se to. Zaplatím si přístup do knihovny Vysokého učení, přes zimu si tam opišu různé spisky o zemědělství a o chovu domácího zvířectva. Víím, že jich tam mají plno. Když budu elfům užitečný, určitě to dokážou ocenit! A ty bys tam mohla žít se mnou. U elfů. V lesích.“

Přestala se pobaveně usmívat. Zvážněla. „Ty bys mě vzal s sebou, Thorneli?“

„Ano,“ řekl pevně.

„Do lesů? K elfům?“

„Ano.“

Vstala z křesla. Do tváří se jí vrátila červeň.

„Byla jsem na nákupech a přinesla jsem nějaké jídlo... Kam jsem ho jen dala? Jdu to uvařit, a všechno sním. Musím zesílit. Musím se před tou dlouhou cestou pořádně vykrmit...“

Thornel na ni nevěřicně zíral. Netušil, že ji přemluví takhle snadno.

„Nestůj tady ve dveřích, Thorneli. Musíme jít vařit. Pomůžes mi s tím. A víš co? Budu s tebou chodit do knihovny. Dva lidi opišou víc než jeden. Ještě pořád tam znám pár dědečkových spolupracovníků. Poprosím je o laskavost, vymámím z nich první poslední... pak odejdeme do Pohraničí a už se sem nikdy nevrátíme... Thorneli? Napadlo mě, co uděláme s tímhle domem.“

„Prodáme ho? Než odejdeme, tak ho prodáme?“

„Ne. My ho zapálíme.“

Chvilíčku mlčel, pak řekl: „Jak chceš, mami. Když ho budeš chtít zapálit, tak ho zapálíme.“

Bylo k neuvěření, že se v takhle malém lesíku ukrývá celý oddíl, třicet členů vyslancova doprovodu, a k tomu i koně a mezci. Něco takového by samozřejmě nebylo možné bez elfských maskovacích kouzel.

Kapitán Ivar si s vyslancem nejprve krátce promluvil a pak odeslal trojici jezdců, aby v Thonnierice vyřídili, že vyslanec zítra opravdu přijede. Poté se sešli k poradě. Kolem malého ohýnku se jich usadilo šest: císařský vyslanec, kapitán Ivar, jeho pobočník Čeveris, kapitán Hars, chlapec jménem Daniel a jeho kamarádka Ju.

Danielovi bylo šestnáct. Stále ještě vypadal trochu dětsky, začínal však nabývat typické arkastské podoby s podsaditou postavou a výraznou bradou. Světle hnědé vlasy si nechával neupravené s ofinou spadající až do očí. Oblékl se do pohodlné elfské haleny s třepením na švech a jednoduchých kalhot, které mu byly příliš velké.

Jeho kamarádka Justýna, přezdívaná Ju, si potrpěla na černou barvu. Oblékla si prošivanou kazajku do pasu a kalhoty z tmavého sametu, které jí pevně obepínaly zadek. Tmavé či přímo černé oblečení doplnila spoustou tenoučkých stříbrných náhrdelníků, náramků a prstýnků. Vlasy měla ostříhané nakrátko, vypadaly jako kartáč, a kromě toho si je barvila načerno.

Kdysi dávno, ještě jako děti, prožili Danny a Ju pár dobrodružství. Od těch dob žili jako bratr a sestra. Ju se stala Danielovou společnicí, a kromě toho i jakousi osobní strážkyní.

„Už půl roku nemám z Thonnieriky žádné věrohodné zprávy,“ řekl císařský vyslanec Johan Glasser org Rigo, když se usadili. Byl to vysoký chlapík s upravenými vousy a dlouhými vlasy začesanými za uši. Vždycky si liboval

v pestrém oblečení, a i když se teď jeho kabátec a kalhoty přiblížily hraničářské jednoduchosti, stále na nich byly k vidění narudlé, modré a zlatavé barvy.

„Myslel jsem, že máte v Thonnierice špeha, Vaše Excellence,“ řekl kapitán Ivar. „Takovýho boubelatého strejdu.“

„Přestal mi podávat hlášení,“ vysvětlil mu císařský vyslanec. „Nevím, co se s ním stalo.“

„Ale?“ podivil se Čeveris. „Nedávno jsem ho potkal. Dokonce jsme se i pozdravili.“

„Aha,“ vydechl císařský vyslanec. Znělo to významně.

„Co to znamená, pane Johane?“ zeptal se Daniel. Ač byl císařský vyslanec Danielovým nevlastním otcem, nedokázali najít způsob, jak se navzájem oslovovat. Daniel vyslanci vykal, on mu tykal. Byl to pozůstatek z dob, kdy byl Daniel malý chlapec, a teď, když Daniel víceméně dospěl, jim začal být tenhle podivný protokol na obtíž.

„Není to můj vlastní špeh,“ řekl vyslanec. „On i celá síť, kterou v Thonnierice vytvořil, podléhá císařskému aparátu. Podával mi zprávy ze staré známosti, pochopitelně jsem mu nezůstal dlužen. Protože se mi přestal ozývat a je stále naživu, znamená to, že dostal nové instrukce.“

„Aha,“ řeklo několik lidí zároveň.

„Byl bych rád, kdybyste mi vysvětlil, jak to teď v Thonnierice chodí, kapitáne Ivare,“ řekl vyslanec. „Já a Daniel si potřebujeme udělat představu.“

„Jistě, Vaše Excellence. Rovnou řeknu, že to není dobrý. Já i moji muži jsme odříznutí.“

„Jak to myslíte, odříznutí?“

„Jsme oddělení od ostatního vojska. Nevšímají si nás. Zatím nás nechávají v tý věži, ale hned po smrti radního Stuarta Grimma nás přestali úkolovat. Taky nám přestali vyplácet žold. Vyděláváme si na živobytí třeba i tím, že doprovázíme karavany k severním farmám.“

„Na cestách jsou teď banditi, nebo co?“ podivil se vyslanec.

„Žádní banditi. Problém je s Ohradama. To je chudinská čtvrť venku za hradbama, víte?“

„Já vím... Co je s Ohradami?“

„Ohrady jsou teď přeplněny nejrůznějšíma pobudama. Bez party ozbrojených chlapů kolem proklouznete jen se štěstím, jinak vás okradou a svlíknou donaha.“

„Královská Rada tohle trpí?“

„Vím já?“ pokrčil kapitán Ivar rameny. „Nejspíš je jim to jedno... Větší část zboží ze severních farem se dopravuje na říčních člunech, co je na řece, to je mimo dosah Ohradáků. Jenže čluny jsou pro soukromý osoby moc drahý, jak jistě chápete. Pronájem člunu, veslaři a tak dál. Některý karavany jdou po Severní cestě a najímají si ozbrojenou eskortu...“

„Aha... co mi ještě můžete říct o situaci?“

„Mohlo by vás zajímat, že začalo slučování armády s městskou gardou. Součástí toho je i masivní propouštění vojáků a gardistů. Královská pokladna nemá peníze a snaží se ušetřit za každou cenu. Mančaft teď z podstatné části tvoří vojáci z vyklizenejch pohraničních pevností, a to jednoduše proto, že měli odjakživa nižší plat a jsou na něj zvyklí. Nezapomněl jsem na něco, Čeverisi?“

„Spoustě vyšších důstojníků zrušili jmenovací dekrety,“ řekl Čeveris. „Vymysleli takovouhle věc: nabrali kluky z nóbl rodin a nechávají je velet. Když říkám kluky, tak to myslím doslova. Mladšímu Gaussovi je snad jen čtrnáct. Tihle kluci nedostávají žádné peníze a dělají to jen proto, aby v budoucnosti získali vliv a postavení...“

„Kdo té spojené armádě a gardě velí?“ zeptal se vyslanec.

„Nějaký Ochsen-Styer,“ řekl kapitán Ivar.

„Kdo to je?“

„Sám nevím. Viděl jsem ho jen párkrát. Vypadá vycmr-dle, nemá ani vojenskou hodnost. Říkají mu *hlavní koman-dant*... Víš o něm něco, Čeverisi?“

„Prej je to odsvěceny kněz...“

Vyslanec se podíval z jednoho na druhého: „Odsvěceny kněz? Co to znamená?“

„To kdybysme věděli, Vaše Excellence, tak bysme byli mnohem chytřejší.“

„Aha... už byl zvolen nový předseda královské Rady?“

„Ne, Vaše Excellence. Ale máme prozatímního předsedu.“

„Kdo to je?“

„Tajemník Jeho Svatosti.“

„Tajemník Jeho Svatosti?“

„Tak, Vaše Excellence. Ten chlapík má nejspíš i nějaký jméno, ale všichni mu říkají takhle.“

„To je také kněz?“

„Nějaké svěcení mít bude, ale není to ani otec, ani bratr. My se v těch církevních titulech a hodnostech nevyznáme, Vaše Excellence, oni to stejně pořád mění.“

„Aha...“

„Čeverisi,“ ozval se kapitán Hars, který dosud mlčel. „Ve válce v Gordonově zemi ses přátelil s tím nazrzlým Farinem. Nežije on teď v Thonnierice?“

„Jo, žije. Má v Cechách kolářství, vyrábí kola k povo-zům. Chápu, kam směřujete, kapitáne Harsi. Dřív jsem s Farinem chodíval na pivo, ale poslední dobou už moc ne. Navíc si Farin dává pozor na to, co říká. I tak mám dojem, že Cechy teď nevybíravě ždímá Církev.“

„Ždímá?“ zeptalo se několik osob najednou.

„Jo, ždímá. Poplatky za úkony jako svatba, křtiny a pohřeb podražily. Kromě toho Církev vypisuje takzva-ný dobrovolný příspěvky. Příspěvky na opravu kostelů, na bohoslužby a tak... Hele, já nejsem nijak zvlášť věřící, ale do kostela občas zajdu. Kázání jsou teď úplně jiný než

dřív. Kněží se upnuli na Zářícího. Mluví jen o něm. Zářící vidí vaše hříchy, Zářící vás potrestá, Zářící vás sežehne svým hněvem. Jako by tady ani nebyla Bledá paní, která léčí rány, tiší bolest a zahlazuje průsery. Já vím, že to byla právě Bledá paní, kdo nade mnou držel ochrannou ruku v Gordonově zemi a předtím i ve válce s elfákama. Jenže oni teď Bledou paní úplně vytěsňují...“

Zajíkl se.

„Co to znamená, pane Johane?“ zeptal se Daniel.

„To ještě nevím, ale začíná to vytvářet určitý vzor,“ odpověděl vyslanec.

„Naše věc je asi ztracená, že?“

„Skoro to tak vypadá... Měli jsme čtyřstrannou dohodu mezi Impériem, arkastskou královskou Radou, kupeckou Severozápadní společností a vévodstvím Barro. Ze čtyř zástupců, kteří dohodu uzavřeli, jsem zbyl už jen já. Franz Markey, který zastupoval kupeckou společnost, složil funkci a vrátil se do Raiggia. Druhým signatářem byla arkastská královská Rada. Její bývalý předseda Stuart Grimm by jistě trval na dodržení dohod, avšak zemřel. Nevychoval si nástupce, který by ho nahradil a který by dokázal Radě vnutit svoji vůli. Jen pro pořádek doplním, že za vévodství Barro, za tvou maminku, Danieli, tehdy vyjednával půlelf Thompson. Musím uznat, že velice obratně. Jenže Thompson je pryč a my můžeme být jen rádi, že si nás nevšimá.“

„Já vím,“ přikývl Danny.

Ju ho šťouchla do žeber: „Teď bys měl říct, že jsi stejně nikdy nechtěl být arkastským králem, mazánku.“

Císařský vyslanec se na ni zamračil, ona se na něj široce usmála. Bylo jasné, že vyslanec ji na poradě nechce, jenže Daniel bez Justýny nedal ani ránu.

„Moc jsme se toho nedozvěděli, že, pane Johane?“ zeptal se Daniel.

„Ne. Situace je nejasná – a to je také důvod, proč tady jsem. Bezvládní, které v Arkastii trvá už deset let, přesáhlo meze Císařovy trpělivosti. Byl jsem pověřen, abych promluvil s představiteli města a zjistil, jestli mají v úmyslu splnit deset let starou dohodu, nebo co vlastně chtějí. Poté se vydám do Raiggia, abych Císaři osobně vysvětlil situaci.“

Kapitán Ivar zavrtěl hlavou: „Promiňte, Vaše Excellence, ale co s tím má společného Císař? Proč se zajímá o to, co se děje někde v Pohraničí?“

Císařský vyslanec se mu zadíval do očí: „Objasním vám to, kapitáne Ivare. Je to právní problém. Před půl druhým stoletím bylo město Thonnierika i celé království Arkastie Císařem *propůjčeno* rodu Arkastů. Propůjčeno, chápete? Jenže z rodu Arkastů už zbývají jen dva mužští potomci. Prvním je korunovaný král, který se v tuto chvíli skrývá na neznámém místě. Vlastně ani nevíme, jestli je dosud naživu. Druhým je Daniel. Danielův otec, jak nejspíš všichni víte, byl arkastský princ z předminulé generace. Znelíbil se Církvi, vyhnali ho z Thonnieriky, netroufli si ho však zabít. Pod jménem Rônard se potloukal Pohraničím. Jeho původ je doložen, jeho sňatek se Sylvíí Viktorinou proběhl řádným způsobem. Daniel si proto může nárokovat vládu nad Arkastií jako své dědictví... avšak pokud nebude současný král nalezen a pokud se Daniel vzdá svého nároku nebo zemře, může císařská administrativa vznést požadavek, aby se Arkastie vrátila do vlastnictví Impéria... A co z toho vyplývá? Tohle je pro tebe okamžik rozhodnutí, Danieli. Buďto teď budeš trvat na svém nároku, a to velmi důrazně, nebo o něj přijdeš.“

Daniel se nadechl. Než mohl něco říct, Justýna ho šťouchla do žeber: „Nevzdávej to, parťáku. Má z tebe bejt král, tak se tomu nebraň.“

Daniel zavrtěl hlavou: „Nechci o arkastský trůn bojovat.“

Uzavřeli jsme křehkou koalici s elfy od Vickey i s gobliny z Likaria. Potřebujeme čas, abychom ji upevnili. Není to tak dávno, co lidé, elfové i goblini umírali v Gordonově zemi. To je mám poslat do další války? Proč? K čemu?... Pane Johane, prostě se jich zeptejte.“

„Koho se mám zeptat, Danieli? Na co se mám zeptat?“

„Zeptejte se členů arkastské Rady, jestli chtějí, abych se stal králem. Pokud si přejí dodržet dohodu, přijmu to. Pokud nechtějí, tak řeknete Císaři, že se vzdávám nároku. V každém případě však budeme trvat na tom, že Selkida zůstává naše a my si ji nenecháme vzít!“

„Dobře,“ přikývl vyslanec. „Zeptám se jich. Jestliže bude znít většina odpovědí **ano**, pak je vše jasné. Pokud většina odpoví **ne**, pak je to také jasné. Jenže, Danieli, co když budou někteří pro a jiní proti?“

„Tak se rozhodnete podle okamžité situace.“

Vyslanec zavrtěl hlavou: „K tomuhle nemám kompetence. Konečné rozhodnutí je na tobě, Danieli.“

„Dobře... půjdu do města s vámi, pane Johane. Každý večer mi řeknete, s kým jste mluvil a jaké mají názory.“

„Přece jsme se dohodli, Danieli, že do města v žádném případě nevkróčíš!“ řekl vyslanec odmítavě. „Vrátíš se s kapitánem Harsem do Barge!“

„Musíte si promluvit s důležitými členy Rady, pane Johane. Nejlépe jednotlivě a mezi čtyřma očima. Také oslovíte představitele Vysokého učení i řemeslnických cechů. Každý den mi pak sdělíte, co jste zjistil. Podle situace můžeme vést jednání s konkrétními představiteli, a já získám dostatek podkladů k tomu, abych se rozhodl. Proto se musím vydat do Thonnieriky s vámi. Jako řadový člen vašeho doprovodu.“

Justýna ho praštila pěstí do ramene: „Konečně jsi promluvil jako chlap, chla-peč-ku. Ne, aby tě napadlo, že mě tady necháš s tetičkou Hewig a strejčkem Harsem!“

Vyslanec zavrtěl hlavou: „Je to nebezpečné, Danieli. Pokud zjistí, kdo jsi, nastanou potíže. Velké potíže!“

„V tom davu, který vás bude doprovázet, pane Johane, se já a Ju snadno ztratíme... Sám jste to řekl, rozhodnutí je na mně. Ale jak se mám rozhodnout bez informací? Ty získám jediné v Thonnierice.“

Vyslanec přikývl: „Nemohu ti v tom zabránit, Danieli... Kapitáne Ivare,“ obrátil se na vojáka, „jednání se potáhne několik dní. Byl bych vám vděčný, kdybyste Danielovi zajistil ochranu.“

„Jistěže, Vaše Excellence. Ale musíme se postarat i o vaši bezpečnost. Je nás jen dvacet, a to je docela málo. Hoši se musí prostrídat, do služby můžu postavit vždycky nanejvýš polovinu.“

„O mě se nestarejte, mám dostatečně silnou eskortu. Kromě toho jsem přesvědčený, že mi nehrozí žádné nebezpečí. Jsem zástupce Impéria, na to nezapomínejte. Kdo by si troufl vztáhnout ruku na císařova vyslance?... Vyčleňte muže na Danielovu ochranu, prosím. Nenápadně. V Thonnierice nesmí nikdo zjistit, co je Daniel zač. Ocitl by se v ohrožení života...“

„Jistě,“ přikývl kapitán Ivar. „Jen se zeptám, až vaše návštěva skončí, co bude s náma? Se mnou a s mým oddílem?“

„Až se vydám do Raiggia,“ řekl vyslanec, „což bude říčním člunem po Lodusu, doprovodíte Daniela domů. Paní Sylvia Viktorina vám vyplatí dlužný žold a zaměstná vás. Říkám to správně, Danieli?“

„Jistě,“ přikývl chlapec. „Zůstali jste nám věrní, kapitáne Ivare. My si věrnosti vážíme.“

„Je tu ještě jedna věc, Vaše Excellence,“ řekl kapitán Ivar. „Čapli jsme Backera.“

„Backera?“ řekli dvojhlasně Daniel a Ju. Danielovi proběhl v obličejí zášklub, kdežto Ju se sladce usmála.

„Jo, Backera. Schovával se v Novém Pohraničí ve městě Šťastná Náhoda.“

„Jak dlouho ho máte?“ zeptal se vyslanec. „Ví o tom někdo?“

„V Thonnierice ho máme asi měsíc. A ne, nikdo o něm neví. Schováváme ho v naší věži.“

„Vzít Backera do Thonnieriky bylo neuvážené,“ pokáral ho císařský vyslanec.

„Postupovali jsme podle instrukcí,“ ohradil se kapitán Ivar. „Netušili jsme, že se to po smrti předsedy Grimma takhle zesere. Takhle moc.“

„Hm... prozradil vám, kde se ukrývá král?“

„Ne. Párkrát jsme mu dali nakládačku, ale zatvrdil se. Víte, Vaše Excellence, nikoho z nás ne baví mlátit svázanýho chlapa. Asi jsme do toho nedali srdce... Je docela možný, že opravdu nic neví.“

„Já s ním promluví,“ zaculila se Ju. „Backer mi řekne všechno. Já a on jsme staří známí.“

„Ne,“ zavrtěl císařský vyslanec hlavou. „Tohle je vážná záležitost. Až vyklidíte věž, až odsud odejdete, kapitáne Ivare, musí být Backer mrtvý. Někdo ho musí zabít a dobře ukrýt tělo.“

„Já se hlásím,“ zdvihla ruku Ju. „Takovýhle zabíjení je práce pro opravdovýho chlapa, takže to беру za svý.“

„Buďte už konečně zticha, slečno Justýno!“ utrl se na ni vyslanec.

Ju vzdorně zavrtěla hlavou: „Šli jsme s Backerem přes půlku Orcigardu, byli jsme jeho družina, a on nás zradil. Obětoval nás. Nechal nás napospas sirénám a půlorkům. Nikdy, *nikdy* mu neodpustím.“

Většina přítomných se otrásla, jako by se najednou prudce ochladilo.

Kapitola třetí

Ve jménu Zářícího

Kdo byl Alarich Touraine? Vážený rektor Vysokého učení a králův důvěrník? Nejhorší nepřítel království Arkastie? Šílený nekromant, vojevůdce lidožravých orčích oddílů? Učenec? Je možné, že by byl vším, co jsme právě vyjmenovali? Jeho nejhorší chybou bylo podcenění církve Dvojjediné bytosti. V roce třicet hraničního letopočtu za ním přišli věrozvěsti, aby mu vyložili Pravdu: stvořitelem a zároveň pánem Světa je Dvojjediná bytost, Zářící a Bledá paní. Bledá paní je ovšem sama složena z Panny a Matky. Touraine prý propukl v smích a vyhnal kněží s tím, ať se nejprve naučí počítat – jak může být Dvojjediná bytost složena ze tří osobností? Církev následně zbavila Touraina jeho postavení rektora, a co víc, usilovala o jeho život. Kdyby neuprchl z Thonnieriky, veřejně by ho upálili na Trhovém náměstí – jako jiné členy profesorského sboru.

Ilustrovaná encyklopedie Pohraničí

01

Coelinova schůzka s Wenzlem netrvala dlouho, Wenzl v podstatě jen potvrdil to, co už říkal předtím. Upozornil však na problém: bude nutné překonat několik zámků. Wenzl měl s pakličováním zámků jisté zkušenosti, bez okolků však řekl, že tohle by mohlo být nad jeho síly. Zároveň přišel s návrhem, že by mohli přibrat dívku jménem Ziliana Oberfalzerová, která pracuje v mechanistické dílně mistra Branvicka. Chvíli se o té dívce bavili a Coelin si uvědomil, že ji zná. Byla to ta... Zirriah? Prostě ta zrzka, se kterou se onehdy setkal a umožnil jí vstup na hradby.

Řekl Wenzlovi, že zrzčinu účast ještě zváží. Odměnil ho dohodnutou částkou, přidal mu i pár sorynů navíc. Wenzl odešel, Coelin ještě chvíli počkal u mlýnského náhonu a pak se vydal domů.

Když procházel hradební bránou, vyztuženou masivními flankovacími věžemi, neopomenul se podívat nahoru. Z oblé klenby tam trčely zuby zdvižené padací mříže. Tahle mříž, pokud Coelin věděl, nebyla spuštěna celá desetiletí. Stráž se každý večer spokojila se zavřením masivní brány z dubových fošen.

Za městskou bránou se chvíličku rozhodoval, kudy se vydá. Napadlo ho, že by mohl vyrazit přímo a pustit se ulicemi ve čtvrti Cechy. Když půjde souběžně s Královskou cestou, ani si příliš nezajde. Pak si uvědomil, že má oblečenou kroužkovou košili, která ho příliš zviditelňuje. Ve čtvrti Cechy by určitě narazil na výrostky, kteří by na něj pokřikovali, a on by se s nimi musel vypořádat. To by ho zdrželo, a potyčky s obyvateli Cechů ještě nikomu nepřidaly na cti. Takže zabočil doprava a po pár desítkách kroků zase doleva. Vydal se hlavní ulicí, zvanou Královská cesta, nataženou až ke Staré pevnosti.

Domy po obou stranách byly většinou třípatrové, jejich stěny tvořila kostra z masivních zčernalých trámů, vyplněná zdívkou z tmavé ruly. Aby temné stěny domů nevypadaly ponuře, vyzdobili je majitelé strakatými vývěsními štíty, pruhovanými stříškami a květináči s pestrými květy. Od domu k domu byla přes ulici natažena dlouhá lana s vlajícími prapory a fábory.

Domy na levé straně patřily k Cechům. Některé měly v přízemí předzahrádky, vysunuté do ulice, ve kterých se pod pruhovanými plachtovými přístřešky prodávalo zboží a čepovalo pivo. Hemžila se tady spousta lidí, mezi nimi i vojáci a gardisté. Coelin tu nebyl ve své kroužkové košili nijak nápadný.

Coelin nikdy neviděl jiné město než Thonnieriku, vlastně ani nenavštívil Selkidu, z vyprávění však dobře znal Raiggio. Jeho zesnulý otec, emeritní soudce Joel Grabmüller, mu kdysi řekl tohle: Raiggio se na pohled nijak neodlišuje od Thonnieriky. Jsou tam stejné domy z hrázděného zdiva, však je stavěli podle stejných plánů. V Raiggio, stejně jako v Thonnierice, jsou zadlážděné ulice, funguje tam veřejný vodovod i kanalizace. Podobnost jde tak daleko, že se v obou případech jedná o přístavní města, thonnierický přístav je však vystavěný na břehu Lodusu, kdežto ten v Raiggio na mořském pobřeží. Mezi Thonnierikou a Raiggio je však jeden zásadní rozdíl: Raiggio je mnohonásobně větší. Ulice se táhnou na míle daleko a jsou širší, aby po nich mohli jezdit kočáry i vyšňoření jezdců na krásných koních.

Takže tohle byl ten rozdíl mezi Impériem a Pohraničím: kočáry a koně. V Thonnierice nic takového nebylo, všichni tady chodili pěšky, jen vznešené dámy se někdy nechávaly přenášet v nosítkách. Všude tady bylo blízko, po čtyřech či pěti mílích se každý dostal tam, kam potřeboval. I Coelin, ač člen jedné z nejlepších thonnierických rodin,

se odjakživa přemísťoval pěšky. Tohle byla prostě Hraniční země, pěší chůze se tady považovala za projev zmužilosti a otužilosti.

Šlapal po kamenném dláždění Královské cesty, a když překročil neviditelnou hranici, krámky a nálevny na levé straně zmizely. Na obou stranách se teď rozkládala čtvrt Fontány. Nebyly tady domy v pravém smyslu toho slova, ale celé komplexy budov, podobné malým pevnostem. V každém komplexu žila bohatá rodina se svými sluhy, poskoky, kuchaři, pokojskými, zahradníky, přáteli, společníky, osobními strážci a chudými příbuznými.

Ulicemi, které vedly mezi více či méně honosnými sídly, došel až domů. Klepadlem zabušil na dveře. Otevřel mu vrátný, hluboce se uklonil. Vzadu za vrátným provlála Sechina, poslala Coelinovi vzdušný polibek a mimoslovně mu naznačila, že matka má důležitou návštěvu a že on, Coelin, by se tam měl urychleně dostavit.

Sechinina bezstarostnost vyvedla Coelina z míry. Bylo to jen pár dní, co mu sehrála scénu plnou hořkého pláče. Teď se tvářila, jako by se vůbec nic nestalo. Nevyznal se v ní.

Nezdržoval se sundáváním kroužkové košile, vydal se do přijímacího salónu. Prošel chodbou, otevřel dveře a vstoupil.

Přijímací salón – to byla rozlehlá místnost s vysokým stropem a řadou oken do vnitřní zahrady. *Krásná* Simonetta tady někdy hostila i padesát návštěvníků, teď se tu však nacházely jen tři osoby. Pohovky, křesílka a titěrné stolky vypadaly poněkud opuštěně.

Nebylo sem vpuštěno ani nejspolehlivější služebnictvo, takže bylo jasné, že jednání je přísně důvěrné. *Krásná* Simonetta stála u servírovacího pultíku a osobně nalávala víno z karafy. Spiklenecky na Coelina mrkla, jako by nebyla jeho maminka, ale důvěrná kamarádka.

Otočila se k oběma hostům a teatrálně ukázala: „Můj syn.“

Na to, že měla sedmnáctiletého syna, vypadala Simonna neuvěřitelně mladě – jako by jí stále bylo dvacet let. I dnes si oblékla jednoduché bílé šaty, které jí ohromně slušely. Dlouhé zlaté vlasy si rozhodila po ramenou.

První z hostů, muž známý jako tajemník Jeho Svatosti, se hbitě vymrštil z pohovky a zahlaholil: „Á, tady je náš mladý hrdina.“

Coelin mu dosud nebyl představen, samozřejmě však věděl, koho má před sebou. Tajemník Jeho Svatosti byl poměrně mladý muž, štíhlý, střední postavy, s hladce oholenými tvářemi. Nastrojil se do šedé kazajky z jemného plátna a o odstín tmavších úzkých kalhot. Přes kazajku si oblékl světlou kápi, aby tím naznačil svou příslušnost k Církvi. Jenom kápi, nic víc, tedy pruh látky, stěží spadající přes ramena, doplněný kapucí, kterou však nosil vždy staženou dozadu. Jeho kratičkový vlasový porost, stěží přesahující tloušťku hřebenu, byl jakýmsi kompromisem mezi normálním sestřihem a oholenou hlavou církevních hodnostářů.

Křepkými kroky přistoupil ke Coelinovi, chopil se jeho pravice, zapumpoval s ní a zároveň se uklonil. „Těší mě, že vás konečně poznávám, mladý muži,“ zahlaholil. „Už máte po službě?“

Coelin ze sebe vykotal zdvořilostní fráze. Zdůraznil, jak nesmírně ho těší, že se mohl konečně seznámit se samotným tajemníkem Jeho Svatosti. Pak mu vysvětlil, že má chvíli volna.

„Zítra nastupuji do služby před svítáním,“ dodal. „Několik dní pak budu na nohách. Nejspíš se *vůbec* nevyšpím, dokud císařský vyslanec *neopustí* Thonnieriku.“

„Tak je to správné,“ přikývl tajemník Jeho Svatosti. Zdvihl pravici a postupně, jeden za druhým, ukazoval

prsty: „Organizace, bezpečnost, pocty, pohodlí. A tak dále. Všichni se musíme snažit, abychom na císařského vyslance udělali dobrý dojem. Jako o člověku si o něm můžeme myslet, co chceme, ale pořád je to zástupce Impéria. Jediný zástupce Císaře v Hraničních zemích, a já se obávám, že jiného nám sem hned tak nepošlou, haha.“

Zasmál se svému vtípku, a dokonce si i zatleskal. Coelin se zdvořile pousmál, krásná Simonetta propukla v jiskřivý smích. Druhý návštěvník, kapitán Ronal Asmodes, nijak nezareagoval. Seděl v titěrném křesílku a vypadal schlíple.

„Vojáci, garda, církev,“ hlaholil tajemník. „My všichni teď musíme táhnout za jeden provaz. Jeho Svatost odslouží mimořádnou bohoslužbu, ať pan vyslanec vidí, že my, občané Thonnieriky, zůstáváme pokorní a bohabojní. Pan vyslanec prý v Barge nasákl tím elfským nezabožstvím, já jsem však přesvědčený, že tady u nás se vrátí na pravou cestu a obrátí se nazpátek do lůna víry... Co myslíte, kapitáne Asmodesi?“

„Otázkou zůstává, jestli císařský vyslanec zítra skutečně dorazí,“ zachrčel tázaný. Byl to zavalitý chlap s nakrátko ostříhanou hlavou a s přehnaně dlouhými kníry. Oblékl se do soukenných kalhot a nápodoby uniformy vojáků z pohraničních pevností, tedy do koženého kabátce s přinýtovanými železnými chrániči. Na první pohled však bylo jasné, že za svůj kabátec zaplatil víc, než kolik si řadový voják vyslouží za rok.

Ještě dodal: „Nemáme žádné zprávy, že by byl pan vyslanec na cestě. Obávám se, že nás čeká několik únavných dnů, kdy budeme vyhlížet jeho příjezd...“

„Ale přijede, proč by nepřijel,“ zasmál se tajemník Jeho Svatosti vesele. „Ceremonie jsou připraveny, nikdo je neodvolal. Je vůlí Zářícího, aby se vše odehrálo zítra!... Tak, přátelé, rád bych se těšil z vaší přítomnosti, ale povinnost volá, povinnost volá. Tolik toho ještě musíme

připravit. Děkuji za laskavé pohoštění, paní Simonetto. Loučím se, kapitáne Asmodesi.“

Uklonil se oběma zmíněným. *Krásná* Simonetta otevřela dveře a houkla do chodby: „Sdělte doprovodu pana tajemníka, že pan tajemník odchází!“

Ještě chvíli probíhalo loučení, úklony a potřásání rukou. Hlavní práci odvedli Simonetta s Coelinem, protože kapitán Asmodes seděl v křesílku a nehodlal se zvednout. Vyprovodili tajemníka až ke vchodovým dveřím, kde se k němu připojilo několik kněžníků a pár pobudů ze Svaté hotovosti, vyznačujících se přehnaně špičatými límci u košil, přetaženými přes stojáčky kazajek.

Když se pak Simonetta s Coelinem vrátili do salónu, rozhostilo se ticho.

„Už jsem to skoro nevydržel,“ zachrčel po chvíli kapitán Asmodes, který byl momentálním milencem *krásné* Simonetty. Navenek to sice tajili, ale stejně to každý věděl. „Málem jsem ho prohodil jedním z vašich oken, má drahá.“

„To by ničemu neprospělo, Ronale,“ řekla tiše Simonetta. Přestala se kontrolovat, vypadala vyděšeně.

„Maminko? Kapitáne?“ podíval se Coelin z jednoho na druhého. „Mohu **vědět**, co se tady děje?“

„Ale jistě, že to můžeš vědět, synáčku,“ vyhrkla Simonetta. „Snažíme se zavděčit budoucím vládcům Thonnie-riky. Plazíme se před nimi.“

„Cože?“

„Mohl byste to mému synovi objasnit, Ronale, prosím?“ vybídla Simonetta kapitána. Ten, stále sedící v křesílku, se pustil do vysvětlování. „Neuvědomili jsme si to včas, ale mocenská rovnováha se změnila. Moc přebírá Církev. Dělá to rychle, efektivně a na všech frontách. Přetáhli na svou stranu některé důstojníky, jiným nechali zrušit důstojnické patenty. Dokonce se zmocnili i nejvyššího

velení. Vytvořili malou armádu pouličních pobudů, jak jste si jistě všiml.“

„Svatou hotovost,“ řekl Coelin.

„Přesně tak,“ přikývl kapitán Asmodes. „Oslabili arkastskou armádu, rozpustili městskou gardu a nahradili ji vojáky z pohraničních pevností. Oni sami si vydržují ozbrojenou složku, která podléhá jen jim. Nemusím vám dopodrobna vysvětlovat, co to znamená, že ne, Coeline.“

„Nemusíte, kapitáne. Rozumím tomu.“

Kapitán Asmodes se otočil na Simonettu: „Nevěšte hlavu, má drahá. Situace je vážná, ještě však není nic ztraceno.“

„Není nic ztraceno?“ ohradila se Simonetta. „Jak můžete něco takového říct, Ronale? Nemusíte mě utěšovat! Já se dokážu podívat pravdě do očí. Kdysi, před sto lety, měla thonnierická Církev absolutní moc! Absolutní v plném významu toho slova! A využívala ji! Bledá paní je mi svědkem, že ji využívala! To Církev rozhodovala, kdo usedne na trůn Arkastů. Když se Církvi znelíbil infant Wolferin, tak se ho jednoduše zbavila. A nejen jeho. Na Trhovém náměstí hořely hranice a na nich hořeli lidé! Církev se nespokojila s nějakými nuzáky a ubožáky! Obvinila z kacířství celé vedení Vysokého učení! Některé profesory upálila, jiní uprchli, zbytku bylo dovoleno žít. Jaký to však byl život? Přežívali pod podrážkami Církve... Postupem času přišla Církev o část své moci, ale teď ji chce zpět. A co myslíte, Ronale, že se stane, až ji znovu získá? Podívejte se na mě! Podle jejich mínění žiji bezbožným a prostopášným životem! Navíc vlastním značný majetek! Co myslíte, že jim zabrání, aby mě veřejně upálili jako hříšníci a kacířku? Aby pak zkonfiskovali vše, co mi patří?“

Zajíkla se. Pak se rozplakala. Teprve teď se kapitán Asmodes vymrštil z křesílka. Přiskočil k Simonettě a objal

ji. Políbil ji do vlasů: „Nic takového se nestane, má drahá. Král se vrátí, a všechno bude v pořádku.“

Simonetta si otřela oči. Přes slzy se usmála na Coelina: „Promiň, synáčku. Nechtěla jsem tě vyděsit.“

Coelin, zaskočený a zmatený, vyhrkl: „Mám informaci.“

„Ano?“

„Mluvil jsem s *přítelem* z dětských let. S Thornelem Schankem.“

„To je syn bývalého velitele městské gardy?“

„Ano. Několik měsíců *pobýval* v Novém Pohraničí. Ve městě *zvaném* Šťastná Náhoda.“

„Tam přece zatkli Joselina Backera,“ zachrčel kapitán Asmodes.

„Ano. Thornel Schank toho byl *svědkem*. A nejen to. Ve Šťastné Náhodě Joselina Backera *vidal*. Zná jeho tvář.“

„Je váš přítel spolehlivý, Coeline?“ zeptal se kapitán.

„Není to z jeho strany provokace?“

„Z mnoha důvodů jsem si *jistý*, že mi Thornel nelhal,“ řekl Coelin pevně. „Kapitáne, zeptám se vás na něco. Odpoledne vyjela z brány *pětice* vojáků a pustila se směrem na Selkidu. To je *hlídka*, která vyhlíží příjezd císařského vyslance?“

„Ne. Hlídku jsme vyslali už před několika dny. Jak vypadali ti vojáci?“

„Dost nebezpečně, řekl bych. Dobře ozbrojení, dobře vystrojení. Jejich koně jsou *uvyklí* dlouhému cestování.“

„To byli nejspíš vojáci z vyčleněného oddílu,“ řekl kapitán. „Z toho, který nepodléhá ústřednímu velení. Patrně jeli naproti císařskému vyslanci. Možná vědí, kde se vyslanec nachází.“

„Thornel Schank je *poznal*. Byli to ti samí, kteří ve Šťastné Náhodě *zatkli* Joselina Backera.“

„Ale!“ vykřikl kapitán Asmodes chraptivě. „Vaše zprávy jsou překvapivě dobré, Coeline. Tohle svědectví by